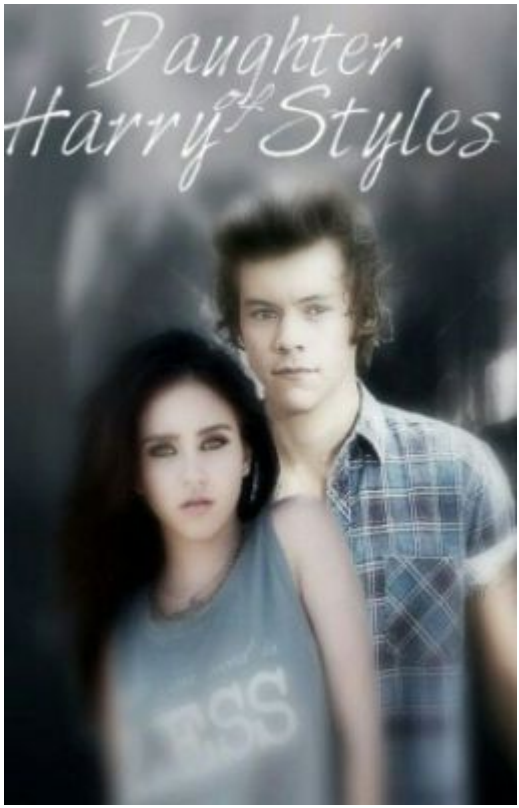
Daughter
of
Harry Styles

Пролог

****

-Дарси,Дарси, Дарси! - чувах името си,но не обръщах кой знае какво внимание.

Питате се защо?

Защото е събота! А аз, искам да се наспя. Просто е твърде изморително,всичко. Целият живот,който водя. Издадох някакъв звук наподобяващ на скимтене? След това се завих през глава. Две ледено студени ръце ме прегърнаха.

-Стайлс! - извиках.

-Стайлс! - изимитира ме зрелият ми баща.

Надявам се,че усетихте иронията.

-Пусни ме! Ще кажа на сестра ти,че ме закачаш! - отправих своята заплаха, но все още ми се спеше и тя не прозвуча така,както исках.

-Не ме е страх от нея! - каза решително - отвих се и го погледнах странно, а той се засмя. - Добре де, може би малко, но това сега не е важно. Важното е,че трябва да ставаш млада госпожичке! Имаме работа! Трябва да ходиме до мола, за да ти купиме там нещата, който си искала. - той говореше толкова бързо, а аз едва го гледах. - Елинор! Нещата който си искала да купиш с нея преди! - сега ми просветна.

-Ол,да! Но не е нужно. Мога и сама, ще викна с мен Джъстин.- погледнах го отново и се наместих до него.

- А, не! Без този рус ид...-прекъснах го.

-Не, не казвай,нищо за него!- засмях се.

Защо не го харесва. Той е толкова красив,добър,секси, има страхотно тяло,знае как да ме накара да се отпусна. Харесвам го,но ето идва "но-то" баща ми не го харесва.

-Добре,добре. Няма да говоря! - каза и се усмихна чаровно. Дори и да е на 33 години,той пак си остава малко момче със сладки трапчинки и уникална усмивка.

-Повярва ли си?- станах и отидох в банята.

-Да,да,да? Мир! За да ти го докажа, ще поканим пик...- изкашля се. - Джъстин на вечеря с момчетата. - ама той май е сериозен.

-Наистина? Какво криеш? Какво искаш да му направиш? - попитак като излезнах от банята заедно с моята четка за зъби.

-Нищо, сериозен съм. Искам да го опозная. Щом ти го харесваш и аз ще го харесам. - оттовори и се усмихна.

-Добре,но без номера! Не искъм да избяга от къщата като миналият път с Аш! - засмях се от спомена на тичащото момче,крещящо, че няма да ме доближи повече. Това беше много тежък период за мен. Все пак, тогава бях на 10 години и татко и чичо Зейн заедно с Лиъм и Луи изплашиха до смърт момчето с зрелите си разговори. Още настръхвам от спомена на зрелият ми баща и зрелите му приятели. Горките им жени,как са ги търпяли толкова много време?

420 думи.

Първа част.

ГЛЕДНА ТОЧКА НА ДАРСИ. /ГЛД/

Оправях се за вечерята с Джъстин и известната тогавашна група One Direction.

Всички бяха много радостни и странно спокойни,като се има в предвид,че ще вечеряме с гаджето ми. Да, Джъстин ми е приятел. Щастлива съм с него,това е важното. Вече си бях изправила дългата,тъмна коса и оставях бялата си преса на земята до кревата ми. Изтичах до черния гардероб и извадих клина си, заедно с черен,елагантен потник,който беше мрежест на някой места.

Харесваше ми.

Беше ми подарък от чичо Зейн. Облякох се набързо и бях готова с дрехите. Реших, че ще е време да слезна долу в кухнята и да помогна с приготвянето за вечерята.

Огледах се за последно в огледалото. Пригладих косата си и вече бях готова. Тръгнах към вратата, като преди това дръпнах завесите на пердето и загасих лампата. Затворих черната врата и тръгнах към стълбите. Отдолу,се чуваха гласове.

Явно всички се бяха събрали.

- Джес! Стига си тичала, ще бутнеш нещо и чичо ти Хари, ще ти се расърди! - чуваха се виковете на София, която беже майка на пет годишната Джесика и осемнадесет годишният Стефан.

Горкият Лиъм, какво ли му е?

Засмях се и погледите се приковаха върху мен.

-Здравейте! - поздравих ги весело.

-Здрасти, Дарси! - поздравиха ме всички.

-Така ли ще си облечена? - попита невярващо баща ми.

-Ъ-да?! - изкарах на показ тръпчинките,които бях наследила от красавеца,който ми беще баща.

-Няма, да си така пред Джъстин! Погледни се! То-то всичко, ама всичко ще е на показ и ще те гледа. Само да те е ..- беше прекъснат от смеха на София.

- Соф? Нещо смешно? - попита и сбръчка вежди, обръщайки се към нея.

-Хари, спокойно. - все още смеещата се тъмнокоска проговори. - Тя е на петнадесет години, още малко и ще кара сладките шестнадесет. Знаеш какво е! Ти самия си го преживял. - каза усмихвайки се. Доближи се до мен и ме прегърна. - А сега, хайде в кухнята. Очакваме госта. И Хаз, без игрички. - изплези се тя.

-Добре! Но, ще го наблюдавам. - всички се засмяхме, а аз се изчервих.

Тате тръгна към кухната, а аз се сетих за нещата, които сме правили с Джъстин, а тате предполагам и не подозираше за тях.

- Дарсиии! - мислите,ми бяха прекъснати от малката Джес, която уви ръцете си около краката ми карайки ме,да се наведа и да я гушна.

- Здравей,дребен! Къде е батко ти? - попитах я и ѝ разроших косата. Тя се намръщи, а аз се засмях.

- С приятели е. - въздъхна уморено София. - Каза, че ще дойде. - кимнах и с малката красавица тръгнахме към трапезарията. Сложих я на стола и боцнах нослето ѝ с пръст. Засрами се и блузките ѝ станаха приятно розови.

-Оо, мъника се засрами? - влезе в стаята Зейн.

-Зейн! - викнахме и двете. Той се засмя и ни прегърна.

-Как си, Дарси? Готова ли за строгия-плашещо-обсебващ-баща-който-мрази-момчетата-които-те- харесват? - повдигна вежда и ми намигна.

-Ужасен си! Не ми го напомняй. - засмях се.

-Е, сега. Аз съм добър човек и ще ти помагаме с Лиъм, Соф, Найл и Ребека, Луи и даже малките чудовища. - шепнейки, ми каза успокояващите действия, които планираше.

-Ойй, благодаря ти. Ако не беше ти, Стайлс, ще го пече на бавен и мъчителен огън. - засмяхме се гръмко. Не спирам да се смея днес, това е добре? Предполагам?! Или става плашещо?

-Хайде, викни останалите.- каза и седна на дългата маса,която беше натрупана с какви ли не вкусотий,като се почнеше от пиле с ориз и зеленчуци, прочутата салата на Найл и още неща, които бяха приготвени от останалите. Да, той можеше да прави неща,без да ги изяде веднага. И накрая, плодовата и с много сметана торта, която бяхме направили сутринта с тате. Имаше и още неща,но те не бяха сложени.

Отърсих се от мислите за храна и повиках останалите.

Всички седнахме на масата и говорехме ,чакахме да стане седем часа, за да може Джъстин да дойде.

Звънна се!

Край.

Умирам.

Всичко ще се провали, знам го. Щом тате пусна една от многото си усмивки, казвайки "ще бъде забавно", ми се прииска да отпрата веднага момчето и да се заключа в стаята ми. Имаше половин минута мълчание и станах леко сковано,тръгвайки към входната врата, за да отворя и покана прияте ми в къщата на "хиените",които нямаха търпение да го видят.

716 думи.
❤

Втора част.

Всички седяхме на масата. Беше много тихо,което е странно за нашето семейство. Джъстин беше спокоен поне за сега, което май дразнеше баща ми,понеже не откъсваше поглед от него. Те седяха един срущу друг.

Горкият.

-Е, как върви в училище? - попита Ребека,като гледаше мен и русото момче.

-Чувствъм се пренебрегнат, Бека! - каза Стефан и се засмя.

-Стефан! -скастри го Лиъм, а ние се засмяхме.

-Теб те виждам всеки ден, остави сега да отговорят по-младите. - засмя се тя.

-Предавам се, щом поиска Бек! - вдигна ръце и се усмихна. - Найл не ти завиждам.- всички се засмяха, а чичо се нацупи.

-Добре, поне за сега. Стеф,последна година ти е. Няма нужда да питаме. - отговорих и се подсмихнах поглеждайки към Стефан,който беше с бяла тениска,която ясно очертаваше стегнатото му тяло. Беше секси,няма спор.

-Да,да. Стига за мен. Вие как сте? - попита и погледна Джъстин,който вече нервно седеше на стола си.

-Ъ-ам добре, Вие? - отговори и погледна всички седящи.

-На колко си? - попита го баща ми с една от усмивките "спукана ти е работата, моята къща, мойте правила".

Въздъхнах и хванах ръката на Джъстин под масата. Той леко ме стисна и аз му върнах жеста, исках да знае, че съм с него и няма

да го оставя да се мъчи много пред баща ми.

-На седемнадесет, г-н Стайлс. -отговори веднага.

-Седемнадесет казваш. - промърмори Хари.-Пиеш ли?

-Н-не, г-не! - Стеф се засмя, а аз, София и Лиъм му пратихме строги погледи. Малката Джес му се изплези а той изруга нещо нод носа си.

-Стефан! Мери си приказките, сестрати е до теб! - скара се баща му.

-Е защо? Зейн,когато бяме колкото него спомняш ли си? - погледна двамата.

-Да? Бяха щури времена. - отговори.

-Тате,Зейн! - възкликнах.

-Какво, Дарси? Просто казвам, че когато си на седемнадесет, ходиш по купони, пиеш, пушиш там. - усмихна се ехидно. - Родителите ти знаят ли, Джъстин? - попита го.

Всички седяха и гледаха разиграващата се сцена. Беше им забавно,как "го пекът на бавеен, ама много бавен огън" под зоркият поглед на Хари Стайлс.

-Н-не. - беше прекъснат.

-Точно, незнаят. Защо така? - попита го сериозно.

-Не, нямах това предвид, вие ме прекъснахте, исках да кажа, че не пия и не пуша, г-н Стайлс. - смоталеви на бързо.

- На седмнадесет и не пиеш, не пушиш, не ходиш по купони. Да не си зубър? - попита го и се засмя.

Край, умирам, ще го убия след като останем заедно със скъпият ми баща.

- Н-не, не съм зубър! - каза по уверено.

-Значи нямаш добър успех. Разочароваш ме, синко. - въздъхна. Усетих как Джъстин се стегна. Щеше да избухне скоро.- Стеф, ти си на осемнадесет нали?

-Да, Хари? На къде биеш? - попита го съмнително.

-Ходиш по купони петък вечер, както и събота, неделя? - усмихна се.

-Дъа?! Но, .- бе прекъснат.

- Ето Дъжстин! Вземи пример от Стеф, той се забавлява. - каза гордо.

-Тате! Престани, той се забавлява и има добър успех. Това,че не ходи всяка събода по купони и че не спи с всяка срещната, както Стефан, не ти дава правото да го караш да се чувства неловко в присъствието на всички. - повиших малко тон, за да ме разбере.

-Ауч! Какво ти става. - чу се от Стеф. Беше пернат зад вратът от София.

- Имай малко уважение, но това ли сме те учили? - попита възмутен Лиъм.

- Оставете го, не е направил нищо. - спасиха го Найл и Хари. - С него ще говориме по-късно! - казаха Стайлс и Малик.

-Мила,просто се притеснявам за теб! - пледира баща ми.

- Г-н Стайлс? - всички поглуднаха към него.

-К..?- прекъснах го.

-Внимавай!- казах му.

-Слушам те! - усмихна се колкото можеше.

- Няма от какво да се притеснявате. Харесвам дъщеря Ви, нямам намерението да я карам да страда. Да ходя по купони и всякакви други неща, но си знам мярката. Не прекалявам, попитайте всеки,който е в мойто училище, ще ви кажат как стоят нещата.

Успеха ми е добър, взимам стипендия и вечер ходя на работа в бар, като сервитьор. Не искам да останете с грешно впечатление за мен. - каза и го погледна.

Вътрешно танцувах, понеже видях как Стайлс направи визиономия, гласяща "подяволите". 1:2 за Дарси и Джъстин. Влизаме в играта. Засмях се на ум.

- Да приключваме с вечерята. - каза умърлушено.

- Хайдее! - каза Найл, а Бека му се скара. Държат се като малки деца, а не като хора, които са навлязли в 30- те си години.

732 думи.

Трета част

Вечерта мина добре след "разпитите" на загрижения ми баща. Всички започнаха да харесват Джъстин, без тате, Стеф и Зейн. Постоянно Стеф се опитваше да засрами Джъстин, което накара Лиъм да му каже да се качи в стаята ми,за да се успокои.

Седях пред вратата. Гледах си обувките,в момента те бяха толкова интересни... Усетих нежните ръце на Джъстин. Изчервих се и погледнах нагоре. Сините му очи, бяха като океан. Загледах се и направо потъвах в тях. Двамата не откъсвахме поглед един от друг, докато не сляхме устните си. Чувствах се страхотно,но нещо ме спираше да се отдам на прекрасното чувство.

Цулевката беше страстна.

-Кхъъм!

Отделихме се един от друг,като преди това усетих ръцете му да стискат дупето ми.

-Тръгваш си? - попита Стеф.

-Да, беше ми приятно,да се видим днес. - усмихна се.

-На мен, не! Дарси, Хари каза да побързаш! - погледна ме и излезе.

-Идиот! - извиках след него,но беше късно.

-Той май ревнува?- попита ме и ме прегърна.

-Не! -възкликнах - Та ние с него сме като братя. - казах и му дадох бърза целувка.

-Добре,надявам се да е вярно. - усмихна се и се изплези.

Засмях се на държанието му.

- Искаш ли да те закарам? - от нищото се показа тате.

-Не е нужно да приемаш. - казах му тихо и се отръпнах от него.

-Знам. - отговори. - Не,благодаря. Не искам, да ви притеснявам.

-Глупости. Не ме притесняваш,тъкно ще вземем Стефан, понеже излетя набързо от тук. - бързо отговори тате.

-Добре.- примири се Джей.

-Качвайте се направо в колата, Дарси.

-В коя?- попитах.

-Тази,която е на алеята,не е заключена.- каза,докато се обличаше.

-Хайде!- хванах Джей подръка.

Вече бяхме в колата.

-Заедно с вашите ли живееш? - попита го тате.

-Не точно,г-не. - отвърна.

-Наричай ме Хари.- погледна в огледалото и ни прати една от многото му прелестни усмивки.

Нещо е намислил. Знам го.

-Добре,Хари. - засмяхме се.

-Та, с кого живееш? - отново се върна на темата. Аз само седях и слушах разговора им, докато ръката на синеочкото, си почиваше на бедрото ми и от време на време го стискаше леко.

-Живея с майка ми.

-А баща ти? Той къде е?- поинтересува се.

-Изостави ни, още когато бях на пет години. - усмихна се леко.

-Съжалявам! - погледна го мило и му прати съчувстващ поглед.

-Няма нужда.

Седях и ги наблюдавах. Тате млъкна. Повече не беше убелил и думичка. Знаех за какво си мисли, но той не е виновен. Не може винаги да се обвинява.

Колата спря. Бяхме пред къщата на Джей. Светеше на първия етаж.

-Е, ние с Дарси сме до тук.- погледно го и се засмя.

-А да,но влезте. Мама искаше да се запознае със семейството на Дарси, е поне част. - засмя се леко.

-Добре, но повярвай и това ти стига. Не искаш да останеш без храна или дом. - засмях се гръмко и слезнах от черният джип.

Стигнахме до входната врата,на двуетажната къща. Беше семпла и изглеждаше уютна.

484 думи.

❤

Четвърта част

Гледна точка на Хари /ГЛХ/

Стояхме пред вратата, на къщата на семейството на Джъстин. Защо изобщо се съгласих да останем.
Джъстин звънна пак и след броени секунди вратата се отвори. Показа се жена, на възраст може би около дведесет и седем години. Беше красива. Сините ѝ очи се забиваха в мен, кото игли. Изчерви се, а аз се усмихнах.

-Е,мамо! - вметна Джъстин, явно забелязвайки интереса на майка си към мен.

-Ол,да! Извинете ме! Заповядайте в хола. - усмихна се и ни направи път да минем.

Дарси се отдели от приятеля си и дойде до мен с усмивка до ушите. Погледнах я странно.

-Какво?- попитах я.

-А,нищо,нищо...само внимавай с лигите! - каза и се засмя силно. Чуха се и още два смяха.

-Дарси! - скарах и се и тя престана. Сега аз и се усмихнах.

-Дарси!- пропърмори си. Хвърлих ѝ един поглед а тя погледна настрани.

-Искате ли нещо зя пиене? - попита ни домакинката на къщата,когато се настънихме па дивана.

-Не,благодирим! - отговорих.

-Запознайте се де!- вметна шеговито Джей.

-Извинете ме, много съм отнесена! Аз съм Емили! - усмихна се и подаде ръката си към мен. Станах поех ръката ѝ и я целунах нежно.

-Хари,Хари Стайлс. Бащата на Дарси. - усмихнах се и използвах тръпчинките си.

-Здрасти, Ем. Отново. - включи се дъщеря ми.

-Дарси, ела да те прегърна. Отдеве не успях. - каза радостно Емили и прегърна силно Дарси.

-Мамо, стига толкова с прегръдките! - каза сърдито Джъстин. Засмях се. Напомня ми на мен,когато запознах нашите с майката на Дарси. Усмихнах се при спомена.

-Добре,добре. - отръпна се.

-Дарси, ела да ти дам учебника! - погледна я, Джъстин.

-Изминете ме. - каза и тръгна да става.

Хванах я за ръката.

-Внимавай! Няма да си бавим много,чакат ни в къщи. Половин час и тръгваме! - казах.

-Добре,добре! София и Лиъм са там! Държат всичко под контрол. - каза и се усмихна. Аxx, какво си намислила сега.

-Хайде, качвай се! - прекъснах я.

-Е, Стайлс...Дарси е много умна, добра и възпитана. - вметна Ем.

-Да, гордея се с нея. Преминава през много неща. - отвърнах.

-Мда.- усмихна се и отмести поглед от мен.

Толкова е красива и очарователна.

-Не си ли малко млада да си майка, на седемнадесет годишен младеж? - засмя се. -Нещо смешно? - засмях се заедно с нея.

-Да. Смешно ми е, че ме мислите за толкова млада.Колко ми давате?-попита.

-Да си говорим на "ти"?- кимна. - Изглеждаш ми на около двадесет и седем-девет. Най вероятно караш 30те.- отново се засмя. Добре,тази жена, не е добре. Плашещо е да ми се смее за всяко нещо. Намръщих се.

-Всъщност съм на 36. -показа бял ред бели зъби.

-Леле! - огледах я. - Но,ти. Такова...нямаш вид на жена,която е на тази възраст.

-Благодаря!- изчерви се. - Но и ти не отстъпваш,все още ми изглеждаш като един млад тийнейджър.- подсмихна се.

-Изчерви ме! - засмяхме се.- Е ще бъдеш ли така добра, да ми дадеш телефона си?

Изведнъж се стъписа. Както се смееше спря и ме погледна сериозно.

-Не е добра идея. - промърмори. Държи се като седмнадесет годишна. Защо? Аз няма да я изям. Поне, не на първата среща.

-Бейб,защо? - Хари Стайлс в действие!

"Хари Стайлс в действие!" Итънаника малкото човече,което прилича доста на мен в главата ми. "Давай жребецо! Може тези дни да намажеш!"

Определено.

-З-защото, такова...- млъкна.

-Слушам те! Не хапя, любов.

-Няма да е редно! Не искам после откачени съпруги да ме преследват. - погледна ме.

Засмях се, за стотен път от както съм в тази къща.

-Разведен съм, не. Ох, не съм се женил. - погледна ме невярващо. Знаех какво си мисли и преди да каже нещо я прекъснах. - Майката на Дарси ни напусна,когато тя беше на пет. Бяхме сгодени.- погледнах я. Тя стана и тръгна към кухнята. Последвах я. Признавам си има стегнат задник, за 36 годишна.

-Ей,какво направих?- прегърнах я през кръста. Бяхме до плота. Тя стисна плота и се опита да се измъкне. - Любов, престани!- казах бавно и дишането ми стана неравномерно. Тя не ме послуша и продължи да се дърпа. -Като се дърпаш си движиш секси дупето срещу моя приятел и в момента ме накара да стана твърд за секунди. - тя спря а аз се усмихнах.

-С-съжалявам. - изчерви се, тръгвайки да се одръпне.

-Не,скъпа. -седнах на стола и я сложих в скута ми.- осещах как се напряга и това ми харесваше. Влияех ѝ.

-Децата са горе! - каза и тръгва да става. Хванах китката ѝ, придърпвайки я към мен.

-Моля те! - нацупих се.

-Ще съжаляваме за това! - обърна се и впи червените си устни в мойте. Облизах устната ѝ искайки достъп за да навляза в устата ѝ. Езиците ни танцуваха страстен танц. Преместих ръцете си на дупето ѝ и слезнах от стола,като я оставих на плота. Нейните ръце се заплетоха в косата ми, а аз истенах. Усетих усмивката ѝ.

-Мамо?
-Тате?

800 думи

Пета част.

Неутрална гледна точка.

Двойката,която до преди броени секунди изживяваше своя момент, бе прекъсната от два изненадани гласа.

-Мамо?- русият младеж я погледна ядосано.
-Тате? - възкликна красавицата.

Тя се радваше за баща си, за разлика от приятеля ѝ.

Възрастните веднага се отделиха един от друг и бяха почервеняли целите. Все пак,децата им ги бяха видяли да се натискат.

-Ъм, т-такова ние..- запелтечиха двамата.

-Вие просто се натискахте? - възкликна Джъстин и погледна яростно майка си.

-Джъстин!- прекъсна го майка му.

-Не! Това е, това е отвратително! Та вие двамата едва сега се запознахте! - младежа беше ядосан и не подбираше думите си. - Има толкова много мъже в Лондон, а ти избра точно бащата на приятелката ми?! Защо? - наблегна последния въпрос.

Докато чакаше да му отговорят, Дарси стоеше и гледаше сцената,която се развиваше. Тя се радваше, но не искаше Джъстин да страда и да се кара с майка си.

-Джъстин?- повика го плахо момичето. - Стига, остови ги. Утре ще говорите.- той кимна и си пое въздух.

-Хей,хей?! Стига! Не се е случило нищо конкретно! Не го превръщайте в тема на разговор за следващите години! - скара се

кърдрокосият мъж и погледна младите деца пред него. - Мисля,че каквото правиме с майка ти - погледна Джъстин в очите - касае само нас. Не сте ни на годините, за да ни държите сметка. Най-малкото да повишаваш тон на майка си! - докато говореше не откъсваше поглед от него. Беше се ядосал, че ги бяха прекъснали и също,че това се случи. Беше му добре и така,поне той така смяташе.

-Стига! - включи се Ем. - Джъстин горе! - той тръгна да протестира,но бе прекъснат. Дори нямаше шанса да проговори. - Веднага!

-Хубаво, Ем! - наричаше я *Ем,* само когато беше ядосан. - До утре, бебе!- каза видимо спокойно на приятелката си.

-До утре! -отговори тя.

-Дарси, чакай ме в колата! - нареди баща ѝ.

Дъщеря му искаше да спори с него,но реши, че сега не е момента за това.

Кимна и тръгна към колата.

Гледна точка на Хари /ГЛХ/

Изчаках Дарси да излезне. Видяха ни!

"*Дъщеря ти те видя! Видя те!"*
Хаза, който беше в главата ми танцуваше и си припяваше, държейки бутилка *Jack Daniels.*

Това е странно, защо е там? Да маха алкохола!

-Ем? - повиках я. Беше се замислила. Приближих се към себе си и я прегърнах. - Спокойно,любов! Те ще разберът,че това беше грешка.- при тези думи тя заплака.

"Идиот! Простак! Как можа да я разплачеш?". Хаза ме гледаше и вече не дършеже в стъклената бутилка, а една бухалка. Разтърсих глава. Трябва ми психолог!

"Идиот! Не мисли за себе си!"

- Любов,не плачи. - прегърнах я. Стояхме така близо минута. Ем вече не плачеше. -Какво има,кажи ми! - настоях.

Тя се отдели от мен и седна на стола, на който беше в мен преди минути.

-Няма,нищо! Не се случи нищо конкретно! - промърмори и отмести поглед.

"Стайлс, ти си безмозъчен стар идиот! Жената те харесва,бе! За теб това може да незначи нищо,но за нея не е така! "

Сега загазих.

-Ем? - промърморих. Тя ме погледна. Очите ѝ вече не бяха така красиви.

"Заради теб! Също и заради шибаните ти нужди!" Този път *Хаза* беше прав, но го игнорирах.

-Ем, съжалявам. Не трябваше! Беше грешно. Ти си много красива, но това не е за мен. На теб ще ти е по-добре без мен.

-Но.- прекъснах я.

-Да, щом те видях изпитах нещо, но това е толкова грешно. Не искам и ти да страдаш. Последната ми истинска връзка..- замълчах. Тя ме гледаше с такъв голям интерес, а очите и светеха. - Тя,тя свърши зле. Страдах. Също и тя. Не мога да си го позволя отново, не искам да те въвличам и теб. - въздъхнах.

-"Тя", "тя" е била майката на Дарси?- попита.

Кимнах.

-Не живей в миналото. Живей в настоящето. - усмихна се.

-Работя по въпроса! - върнах ѝ усмивката.

-Имам предложение! - погледна засрамено.

"Това ще бъде интересно!" Пльосна се на дивана с купа пуканки и се загледа. Боже! Аз съм луд!

-Слушам те,Ем! -погледнах я.

-Аз, искам ...

660 думи.

Шеста част.

-Аз, искам... Тоест,ако ти си съгласен на връзка, но без обвързване. Ще е тайно, само ние ще знаем. - каза бързо Ем.

"Няма да свърши добре!" Защо, не млъкнеш?

"***Приеми! Ще се задоволявате взаимно! А и тя е на 36, има повече опит и практика! Ще те размаже,брат! "***

Това не беше, *Хаза.* Беше Хаза2. Беше облечен целият в черно и си представяше някой неща.

Разтърсих глава.

-Ем, а-аз незнам. - откога почнах да пелтеча така?

-Спокойно,ще е без чувства.- замълча. - Само секс? И двамата имаме нужда? Е? Какво ще кажеш?

И от този момент започват глупостите,който правя...

-Съгласен! Но да знаеш, аз не правя секс! И преди не го правех, аз чукам. - усмихнах се.

Тя преглътна.

-Съгласна съм,но нека децата да не научават. - погледна ми.

-Разбира се, но за тях няма да е ново. Все пак Джъстин го е правил! В такъв период е. - подсмихнах се.

-Оо, защо се изчерви? - стана ми интересно.

-Няма значение! Хайде изчезвай! Дарси те чака! - стана и ме забута към вратата. Засмях се.- Аа,ето ти номерът ми.- подаде ми малко листче.

-Благодаря,любов! - обърнах се извиднъж и я притиснах към стената. - Длъжница си ми! - погледна ме странно.- По-скоро на приятеля ми. - засмях се и погледнах надолу. Изчерви се,отново.

-Хайде!- показа ми вратата.

-До скоро!- казах и излезнах.

****

Гледна точка на Дарси

Седях в колата, докато баща ми сигурно се натискаше с Ем. Това е странно, но щом ще бъде щастлив и ще забрави "*мама"* наистина аз го подкрепям. Искам да е щастлив. Това,че казва,че е щастлив не е вярно. Човек не е щастлив,когато ходи нощем по баровете в Лондон и спи с всяка. Искам да спре да се наранява. Обичам го!

-Дарси? - повика ме.

-Мда? - отговорих. Не го бях забелязала.

Нищо.

-Сърдита ли си ми? - попита ме. Погледна ме в очите. В тях се четеше тъга. Винаги когато смята,че ме е наранил се появява този поглед. Боли ме, да го гледам така.

-Не! Разбирасе, че не! - прегърнах го.

-Благодя ти! - отвърна и ме стисна, целуна блузата ми и ме пусна.

-Хайде, трябва да вземем Стефан! Държи се странно. Знаеш ли нещо? - беше загрижен.

-Не, сигурно е в цикъл. - засмях се. Той е идиот! Не ми пука, че се държи странно.

-Дарси Стайлс! - погледна ме строго.

-Какво? Той днес се държа ужасно с мен!- възпротивих се.

-Не ме интересува! Дръж се добре,моля те! - използва "лошия" поглед.

-Ох,добре! Предавам се!- въздуъхнах,облягайки се на седалката.

-Ще звънна на Зейн. -кимвах.

-Зейн....Брат,не!....Дарси е малка за такива неща....като се прибира ще говорим за това.....Малик.....Я се снегни!.....Ох.....Къде е Стеф?.....Добре,ще минеме да го вземем....До после. - погледна ме с усмивка.

-Какво си се ухилил? - стана ми интересно.

-Мъжки неща! - засмя се. Гаден е! Връща ми за миналия път,когато с Соф говорехме за момчетата от моето училище.

-Пффф...

-Ще минеме през Барбара! - Барбара?

-Тате? Барбара,като тази Барбара, една руса, проста, заядлива и олл Барби кучката? - попитах възмутено.

Не я харесвам, сигурно забелязахте?

-Да! Стеф е бил в тях. -отговори. - Я пак? Какви са тези думички,госпожичке? Възмутен съм! Зейн не ти влияе добре! - засмя се.

-То да беше само Зейн...- стана ми още по-смешно. Двамата се засмяхме.

Пътят до къщата на барбито бе кратък. Тате ми пя. Гласът му беше още същия, но по *мъжествен.*

-Къде е?-попитах нервно. Чакахме Стефан да излезе от къщата вече петнадесет минути.

-Остави момчето намира! Утре не не сте на училище! - охх.

Дразня се.
-Най-накрая! Разгеле! - казах радостно и си взех Iphona.

-Какво ѝ е? - Стеф попита тате, докато се настаняваше на седалката. Не,аз не бях до тях.

-Не знам. - засмяха се и потеглихме към вкъщи.

Хохо да се смеем на Дарси!
Добре де, може би прекалявам.

-Не беше ли скъсал с русата? - поитересувах се.

-Какво те бърка,дребен? - ухили се.

Изпуфтях.

-Да,скъсахме,но това беше прощален подарък за двамата. -ухили се още по-широко.

-Илллл! Стига ми толкова! - ужас. Бляя. Това е ужасно.

-Пейн? Какви си ги свършил? - поитересува се тате.

- Ще ти разказвам после.- отвърна

-Ужасни сте! - бях станала червена,поради факта, че си бях предстали нещата,които са правили двамата преди малко.

Седма част.

Събудих се в стаята си. Нямам си и на идея как съм се узовала тук.
Станах от топлия креват и тръгнах към банята.

Облякох си черния клин и една бяла тениска,която или беше на Хари или на Зейн. Обожавам техтите дрехи, по-скоро само техниските. Излезнах от прекрасната ми стая,която се нуждаеше от почистване,но това ще стане по-късно или утре сутринта преди да тръгна за училище.

Бях в кухнята, а останалите бяха в хола. Взех си една ябълка от плота и отдидох при тях. Бяха се настанили на дивана и имаше седящи на земята пред дивана. Засмях се, а те ме погледнаха.

-Какво, дребен? - обърна се Найл.

-Нищо,нищо. Просто винаги,когото сме всички се настанявате така. - усмихнах им се чаровно.

-Може. - обади се Бека,бъдещата госпожа Хоран. Ще са сладки заедно.

-Дарси? Искам да ти кажа нещо, но ще изчакаме и Стеф да дойде. - беше радостен.

-Стеф ще се мести? Кажи,че е това! - пошегувах се.

-Ей!- намръщи се Соф.

-Шегичка! - отидох во Соф и я прегърнах. - Обичам те! - прошепнах ѝ. Тя се усмихна и ме целуна по челото.

-Стеф! - изпищях възможно най- силно. Всички се засмяха, а Лиъм клатеше глава,знаейки,че синът му няма да се събуди

скоро.

Една минута. Никаква реакция. Тъкмо щях да изкрещя отново,но гласа на сънения младеж слизащ от стълбите ме прекъсна.

-Луда ли си? - попита ме,като си търкаше очите.

-Може би? - ухилих се.

-Чичо? Как я търпиш по цял ден? - възмути се и погледна Хари. Намръщих се.

-Стафан! - погледна го майка му.

-Трудно,но аз съм свикнал с това нещо. - и той се ухили и дойде да ме прегърне. Уплизих се на съненото човече.

-Иън, ме попита довечера дали искаш да си с мен на купона му? - попита ме.

-Кой Иън?- веднага се намеси Хари.
-Тате!

-От групата по английски в училище. Виждал си го,когато ме взе от парти петъка, понеже всички тук спаха. - усмихна се.

-Добре, обаче я наглеждай! - отвърна тате. Добре, аз право на глас имам ли?

-Имам ли избор? - въздъхнах.

-Не!- подслихна се Стеф. На него не му ли се спеше?

-Добре,добре! Трябва да ви кажа нещо. Другите го знаят.- погледна семейство Пейн, бъдещото сем. Хоран, Лу и Зейн. И продължи,кото върна погледа си на мен и Стеф. - От утре, токова, да де, аз ще съм в .....

Осма част.

-Добре,добре! Трябва да ви кажа нещо. Другите го знаят.- Хари, погледна семейство Пейн, бъдещото сем. Хоран, Лу и Зейн. И продължи,кото върна погледа си на мен и Стеф. - От утре, токова, да де, аз ще съм в учител във вашето училище! - изстреля набързо.

-Т-ти каквоо? - изписках.

-Честито! - поздрави го Стеф.

Той кимна.

-Дарси? - тръгна към мен, но аз отстъпих назад.

-Недей! Защо? - попитах.

"*Това ще е интересно..., но се успокой!"*

Не,мога! Как ще е в моето училище? От толкова много училища в този град, той избра моето. Нестига,че за половината училище съм *дъщерята на секс символа,* сега ще съм и дъщеря на учителя. Това е кошмар, аз сънувам. Ще се събудя.

Всички ме гледаха с изненада.

-Отговори ми,подяволите! - извиках и сълзи се заформиха в очите ми.

-Дарси! Стига с тези детинщини! - на свой ред извика той.

Усещах парещите сълзи,който вече се стичаха по лицето ми.

-Хаз, не ѝ викай! - намеси се Зейн.

-Не се меси!- възкликна *тате.*

Мразя го!

-Ужасен си! - промърморих и тръгнах към стаята си.

-Дарси Стайл! Да не си мръднала! - изсъска.

"Послушай го,не се шегува!" едно гласче проговори.

-Хари! Остави я, да помисли над чутото! - каза уплашена от ситуацията София.

Няма нужда да ме защитаваш, Соф. Помислих си.

Хари ѝ хвърли гневен поглед и се обърна към мен.

-Стига си се държала, така сякаш си в центъра на нещата! Един път приеми нещата,така както са! - каза ми.

- Не ми викай! Кога не съм приемала нещата? Винаги съм ги. Никога не съм те съдела. Никога! - изкрещях му. - Не искам! Не искам да си в моето училище! Разбери ме! - изкрещях му и седнах на земята.

-На това ли съм те учил? - погледна ме.

Не смеех да го погледна.

-Не ме интересува мнението ти! Казвам ти и това е! Аз съм ти баща, искаш или не ще ме слушаш!- каза строго,дакато ме гледаше право в очите.

- Мразя те! - извиках и станах,като изстрих поредните сълзи,който бяха по *негова* вина. - Не искам да имам нищо общо с теб Стайлс! Мразя те!- виках и плачех едновременно. Никога до сега не
му бях казвала,че го *мразя.*

Видях в очите му болка.

"Прекали."

-Мразиш ме? За това,че те отгледах и не си лишена от нищо?

Всичко,което си пожала съм ти го давал! Отгледах те! Ти се роди когато бях на осемнадесет години, докато всички мой приятели се забавляваха, аз се разкъсвах с групата и *теб* ! Сменях памперси вечер и след по-малко от пет години се справях с *теб* сам. - каза гледайки ме. Виждах ясно изписаната болка,която беше изписана на лицето му,също и сълзите,които се бяха появили в очите му. Тези красиви очи.

Но, той не разбира.

"Трябва да престанете! Наранявате се взаимно!"

- Извинявай! - всички ме погледнаха странно. - Извинявай,че съм съсипала перфектния живот,който си водел. Ако има начин да върна времето назад,бих го направила! - вече не плачех.

Девета част.

Седях в стаята си цял ден и гледах в една точка. Преобмислях всичко,което стана днес сутринта. Не съм чувала *mate* от както се качих в стаята. Всички, без Хари идваха да ме попитат как съм. София ми каза,че е излязъл веднага,след като се бях махнала от тях.

"*Най-вероятно е в някой бар...и то заради теб"*

Разтърсих глава. Само при самото появяване на тези мой мисли сърцето ми се сви.

Незабелязах,кога Стеф е влязъл в стаята ми. Беше се подпрял на масивната рамка на вратата.

-Ей! - усмихна се.

Беше притеснен.

-Хей! Защо дойде? - попитах го.

Той се намръщи и се настани до мен.

-Исках да те видя. - отвърна и се загледа в пода.

-Добре. - погледнах го. - Виж...не е нужно да седиш тук. - замълчах за момент и отново проговорих. - отивай да се приготвяш за партито. - усмихнах се.

-Няма да ходя. - изстреля набързо.

-Защо, та ти никога не пропускаш неговите партита? - поинтересувах се. Винаги ходеше,дори Соф и Лиъм да го наказваха след това. Даже веднъж беше болен,но пак отиде.

Вдигна рамене и се настани на леглото ми.

"Това е моето легло,пич!"

-Заради Барбара? - казах след минута.

Погледна ме очудено и се засмя.

Намръщих се.

-Тя е най-малкият ми проблем. - отвърна.

-Тогава? - полюбопитствах.

- Нищо важно, за което да се тревожиш. - отвърна. Потупа мястото до себе си и се ухили.- Ела,легни до мен.

Не отделяше погледа си от мен. Замислих се.

-Хайде,не хапя. Знаем се от бебета. - засмя се.

Кимнах и се примъкнах към него.

"Лежите заедноо" О,я млъквай!

Той ме прегърна, а аз бях положила главата си върху гърдите му. Чувствах се защитена. Бялата му тениска прозираше и аз виждах стегнатите и уформените му плочки.

-По-добре ли си? - попита ме тихо,колкото само аз да го чуя.

-Да. - промърморих.

-Защо не искаш Хари да работи в нашето училище? - попита и задвижи ръката си по гърбът ми.

Напрегнах се,но и явно той също го усети и затегна хватката си около кръста ми.

-Спокойно,Дарси.

-Просто, не знаеш какво е всички кучки, учещи в това училище да си представят неща с баща ми. - млъкнах. - Също да се преструват на загрижени за теб,само за да ги доведа тук. Не знаеш какво е почти всяка вечер в положение на няколко години,

да виждаш как *отново* обсъждат баща ти,само защото се е бил напил в някой бар. Същ..-бях прекъсната.

-Достатъчно. - замълча и ме целуна по челото. Изчервих се и издърпах одеалото към себе си.

Засмя се.

-Не се смей! - скарах му се, но не се сдържах и се засмях леко.

-Добре, добре! - защити се.

-Защо напоследък се държеше дръпнато?- попитах.

Въздъхна.

-Имах проблеми и не бях най-добрата компания. -призна.

-Какво е станало?

-Ще ме изключат,понеже директора не ме харесва. Искал да изключи "проблемните" деца. - засмя се накрая.

-Защо ще ги изключва?

-Напуска и иска бъдещия дирекнор, да не се стресира от нас. - сбръчка вежди. - Та ние сме ангелчета,как може да си помисли,че ще създаваме проблеми.- направи се на засегнат.

-Ол,да! Особено ти. - засмях се, а той ме погледна и се направи,че плаче.

Започнах да се смея по-силно и слев две-три минутен смях се спрях.

Стефан ме гледаше, а аз усетих как ми стана изведнъж горещо.

Дръпна ме, нагоре към себе си. Загледа се в устните ми. Усетих как корема ми се сви на топка,от напрежението.

Устните му, изглеждаха толкова пухкави и меки.

Целуна ме.

Отвърнах му, целуваше ме нежно,но също така и страстно. Усетих влагата между краката ми. Настаних се върху Стеф,като отделих за секунди устните си от неговите. Той измори нещо,но бе прекъснат от още една целувка. Облиза долната ми устна искайки да вкара езика си. Езиците ни се преплетоха и се *гонеха.* Започнах да се отърквам в него.

Не мислих. Възбудата,страстта и емоцийте ме завладяваха.

Осетих, че стана твърд.

"Мръсница! Ти го възбуди!"

Отделихме устните си, но веднага усетих неговите да целуват мястото между брадичката ми и вратът.

Ръцето му,отдавна преместили се на дупето ми го стискаха, а аз стенех.

-Дарси!- чух как някой ме викаже. - Дарси Стайлс! - това бе гласът на Зейн. Спряхме и се погледнахме. Дишахме тежко. - До три да си отворила вратата!- изръмжа.

-Ставай! Зейн ще ме пречука,ако види какви ги върша.- прошепна.

Станах бързо и отидох към вратата.

-Едно,две...- прекъснах го, като отворих вратата.

-Изкара ми акъла! - каза и се набута вътре.

Стефан веднага изхвърча от стаята, но на вратата се сблъска с Найл и Ребека.

-Май пребледня? - чух Найл да се смее.

-Н-не, а-аз аз бързам. - каза

Зейн и Найл го огледаха от глава до пети и забелязаха подутината,която си личеше доста. Той го забеляза и изчезна преди двамата да му кажат каквото и да е.

Да,да остави ме аз да им обяснявам. Все още обмислях случилото се и всичко се въртеше на лента в съзнанието ми.

-Той да не би да беше ... - Зейн беше прекъснат от хилещият се Найл.

-Голям е! - каха през смях, а Ребека го удари зад вратът.

-Ох..защо? - изкимтя.

-Марш! - посочи му вратата. Засмях се, а Зейн ме стрелна с *"ти добре ли си? И да знаеш, чакам обяснение"* поглед.

Сведох виновно глава и станах червана.

Десета част.

ГЛЕДНА ТОЧКА НА ХАРИ

"*Мразя те!"*

Думите ѝ кънтяха в главата ми и се забиваха,като стрели във всяко едно кътче от сърцето ми.

Моята принцеса ме мрази.

-Голям идиот си, Стайл! - извиках.

Няколко души ме изгледаха странно,но си продължиха по пътя. Огледах се. Не забелязах,кога бях стигнал близо до къщата на Ем.

Все повече затъваш.

"Тя,не те мрази наистина,нали?" Хаза , който бе в глава ми, се беше завил с одеалото на Дарси и плачеше.

Избутах го от мислите си, не ми трябва още един Хаз, който да страда,достатъчен съм си и аз.

Но,защо се ядоса толкова, като разбра,че ще съм в нейното училище?

"Вероятно,защото си ѝ баща, а тя е на петнадесет и е в крехка възраст?" изцъка *Хаза.*

Разтърсих глава. Може би трябва да се върна и да поговорим,като нормални хора без да си крещим един на друг. Трябва да разбере,че правя всичко заради нея, за да може да има хубав живот. Искам да има всичко. Да не страда.

"Трябва ѝ жена в живота ѝ, а не двадесет годишните момичета,

които водиш!"

Защо един път не вземе да млъкне?

"Знаеш,че съм прав! Не ме игнорирай!" скръсти ръце.

Бях се онесъл в мислите за Дарси и се блъснах в някой.

-По..- млъкнах,когато видях в кого се бях блъснал.

-Ей,извинявай!- усмихна се.

-Спокойно,Ем.

Огледах я, беше с червена рокля,която покриваше стегнатото и дупе и стигаше до средата на бедрата ѝ. Несъзнателно се усмихнах.

-Хари! Спри да ме зяпаш така! - скара ми се.

-Защо, ти си моя!? - казах и се приближих към нея. Тя отстъпи назад и се изчерви. Засмях се на реакцията ѝ. Придърпах я към себе си и слях устните ни в нежна целувка. Беше кратка,но приятна.

Отпуснах се.

Отделих устните си от нейните и видях, че няколко човека най-нагло я оглеждаха. Хвърлих им един смразяващ поглед,но те не спряха да я гледат. Спуснах ръцете си към дупето ѝ и го стиснах. Тя ахна и отново я целунах. Този път целувката беше страстна. Махнах едната си ръка от задника ѝ и показах среден пръст на нахалниците,който ни гледаха с отворена уста. Те веднага си продължиха с задълженият,които бях прекъснали,все едно нищо не е станало.

-Сама ли си? - попитах я и в главата ми се появи красива гледка.

Единадесета глава.

Гледна точка на Дарси.

Чувствах се засрамена, но в същото време това,което стана преди минути ми харесваше.

Зейн беше седнал в края на кревата ми и ме наблюдаваше.

Май трябваше да му обясня..

-Зейн?- повиках го. Той се съсредоточи още повече в мен и кимна в знак да продължа.

Поех си въздух и издишах тежко.

-Това..което се случи, дори и аз не мога до го проумея още.. . - признах.

-Дарси? Ела! - потупа мястото до себе си.

Тръгнах несигурно към него и седнах.

- Знаеш, че ако баща ти разбере е свършено със Стефан,нали? - попитаме.

-Знам, но...просто се случи.

-Гледай да не се повтаря,моля те...Защото не само той, но и ти ще пострадаш. Стеф не е лошо момче, но не е за теб. - обясни ми.

-Мхмм...Защо да не е за мен? - заинтересувах се.

- Сложно е, мъник. - усмихна се леко.

-Да,да...за вас винаги е сложно. - въздъхнах.

За тях винаги е сложно.

Просто да кажат нещата.

Не съм бебе.

-Пробвай се да разбереш. - изплези се.

Засмях се.

Винаги ще намери начин да ме разсмее. Чувствам го, като втори баща. Споделяла съм си всичко с него.

-Обичам те, лигльо. - промърморих и го прегърнах.

-Аз също, дребен! - отвърна на прегръдката ми.- Не се сърди на баща ти, моля те. Прави нещата заради теб.

- Ако, го правеше заради мен, нямаше да е в моето училище! - възкликнах и се отдръпнах от него.

Въздъхна и стана.

-Той ще е директор в твоето училище. Прие за да помогне на учителите, иначе сега щяхте да се местите в различни училища. - каза.

-Директор? Как така, за да помегне? - не го разбирах.

-Хари ще инвестира пари в училището ви и ще го стегне..имало е скоро проверка и оценката,която е били дадена, не е била добра. - отговори ми.

-Значи, аз му се развиках напразно... .

"*Разгеле, стигна до извода*"

- Може да се каже. - засмя се и се завъртя към гардероба ми.

-Трябва да му се извиня. Да знаеш къде е ? - надявах се да знае. Няма го от много време.

Притеснявам се за него.

-Не,но спокойно. Ще се прибере.- отвърна спокойно и отвори гардероба.

Започна да разглежда все едно,това е неговия гардероб, а не моя.

-Дарси! - възкликна и се обърна към мен със строго изражение.

-Какво има сега, Зейн?

- Т-това! - показа пакетче презерватив.

Изчервих се.

"Май го закъсаа? Късмет! С теб съм, но ще съм по-настрани. Виж как гледа.."

Защо никой не се появява сега? Винаги изникват в неподходящи моменти..но не, сега ще се правят на примерни!

-Ти, т-ти да ... н-не с-сси ... - пелтечеше.

Стана ми забавно.

Не съм правила секс. Просто най-добрата ми приятелка ми го даде, понеже нямаше как да седи в нея.

-Не се усмихвай! - скара се. - На Стайлс, ще му се изправи хубавата косица,когато разбере! А теб, теб ще те, дори и аз незнам какво ще направи. - говореше бързо. Беше се стресирал. - И дори не си ми казала?

-Малик! Не намесвай косата на Стайлс! - боцнах го с пръст по гърдите и се засмях.

-Не,не се смей! Няма нищо смешно!

-Напротив, има! Девствена съм, това нещо е на една приятелка! - лепнах си най-широката усмивка.

-Това момиче да не е така наречената, Мак? - повдигна вежда.

-Може би, незнам! Не предавам котето. - засмях се.

-Както и да е..щеше да ми докараш инфаркт...- тръгна към кревата и се метна на него.

-Ейй! Прасе,такова! Ще ми счупиш кревата! - сбръчках вежди и го погледнах ядосано.

-Няма! - усмихна се с неговата "чаровна" усмивка.

-Пфф! - идиотче е,какво да се прави..

-Така настани си удобно! - нареди и се изправи от кревата, като седна и се настъни удобно.

-Дообре.

Седнах на кревата до него.

-Харесваш ли Джъстин? - беше сериозен. Нямаше и следа от шеговитото му държание преди малко.

-Д-да, тоест не знам. Много сложно стана.

Това си бе вярно.

-А Стеф? - попита.

- Когато ме целуна се чувствах прекрасно,бях на седмото небе, но с Джъстин това чувство е в пъти по слабо. - признах.

-Раздели се с него тогава, няма смисъл да страдаш, като го лъжеш така..дори да става несъзнателно.

-Мда.

Няма как да скъсам с него. Ще ме намрази, а аз не искам това да се случва.

-Аз слизам долу. Трябва да проверя дали първия етаж е все още здрав.

И двамата се засмяхме, защото знаехме какво може да се случи.

❤

Дванадесета част.

Тате,все още не се беше прибрал.

Аз бях станала и оправила стаята,както и дрехите за училище. Часа беше точно шест, а аз имах още време до срещата с най-добрата ми приятелка в осем пред училище.

Седях в хола и превключвах каналите.

Нищо интересно.

-Прибрах се! - някой извика.

Стайлс.

-Тете! - възкликнах радостно и тръгнах към вратата.

Той си сваляше връхната дреха и не ме забеляза. Веднага след като я остави на закачалката ме видя и замръзна на мястото си.

-Ей!- поздрави ме плахо.

Не му отвърнах, а направо се метнах на него и го прегърнах. Той се засмя и обви ръцете си около тялото ми.

-Не искам да се кареме вече, любов! Не мога да го понеса. Поне не и още веднъж. - промърмори във вратът ми.

-Знам,знам! Не искам! Последно, това е запоследно. - една самотна сълза се спусна и побързах да я избърша,преди тате да я забележи.

-Обичам те! - казахме в един глас и се засмяхме.

-Можеш тли,да ме пуснеш,трябва да се изкъпя?

-Да! Аз ще си гледам телевизия.

-Добре!- целуна ме по челото и тръгна към кухнята.

Легнах на дивана и си взех телефона.

Реших да си провера профилите в социалните мрежи,понеже нямаше какво да правя.

Влезнах в фейсбука си. Имах доста извествия. Взе пак не бях влизала от събота сутринта, а сега е понеделник. Това си беше рекорд за мен. Проверих съобщенията си.Половината бяха от момичетата в училище, искайки да разберат дали наистина баща ми ще е в нашето училищи.

Изпуфтях.

Как може да ги интересува само това? Игнорирах тези съобщения и видях тези от приятелите ми.

" *Хейй"*

"Трябва да ти кажа нещо"

"Стайлс!"

"Веднага ми пиши!"

"Дори и тела не си вдигаш?"

"Томо ме харесва!"

Тези бяха от Мак.

-Ааа! Да,да,да! -започнах да пищя и да скачам.

Бях супер,мега, многото развълнувана.

Чакай малко! Томо, Томо като нашия Томо? Синът на Лиу? Моя Томо?

Проверих другите съобщения и те бяха от рода,къде се изгуби тези дни.

Джъстин не ми беше писал и това ми се стори странно. Да не би да ме отбягва?

Погледнах часовникът,беше станало седем. Реших да се оправям за да разпитам Мак за Томо.

Седях в стаята си и се гледах в огледалото. Тъмната ми коса бе пусната. Бях с черни дънки,който бяха с висока талия и бял потник. Взех лилавото горнище на Nike,заедно с белити Nike и бях готова. Огледах се за последно, за да се убедя,че всичко е както трябва и тръгнах надолу.

-Бърза си? - направи се на изненадан тате.

-Пф,аз винаги съм бърза. Извинявай,че вчера стана така... Не трябваше да преоveличавам. Беше глупаво от моя страна, трябва да го приема. Все пак,това е работа? - погледнах го.

-Спокойно...аз, аз просто, трябваше да говоря по-рано за това с теб. - прегърна ме.

- Към училището? - попитах.

-Мда..да те закарам до там или ще ходиш до Мак? - попита ме докато се обуваше.

-Не отказвам превоз. - засмях се.

-Радвам се,хайде. - погледна ме и излезна от къщата.

Бяхме в колата и се чуваше тихата музика,която беше пусната.

-Защо сме пред Стефан? - погледнах го очудено.

-Защото София го е наказала без кола. - въздъхна.

- Защо?

-Незнам,нещо се е случило вчера и тя е разбрала. Бека каза,че направо е откачила. - засмя се.

Лампичката светна.

"Разбрала е за това,което сте правили?"

-Толкова ли е било сериозно? - попитах след минута мълчание.

-Явно. - въздъхна

-Ето го! До лампата! - казах го доста ентусиазирано,от което се учидих.

Беше със светли дънки и тъмна тениска,която беше по него. В едната ръка държеше телефона си,а в другата чантата. Беше се отнесъл и щом тате спря до него натисна клаксона. Той подскочи. Двамата се засмяхме.

Стефан се намръщи и отвори задната врата.

-Вие, хора...сте гадни! - изплези си.

-И добро утро става,Стеф! - подметна тате.

-Да,да същото. Майка ми е полудяла. Тази жена не е наред! Как изобщо още е с вас? Наистина?! - оплакваше се той.

Засмяхме се.

-Майкати не е лоша! Супер си е! - защитих я.

Сръчка ме.

-Ох! Ама,това за какво беше? - направих се, че плача, но се засмях на жалкия ми опит.

-За това,че заради т.. - прекъснах го.

-Да,да! Млък! - щеше да се изпусне пред *него* .

Пратих му леден поглед и той се засмя.

-Хари,чувал ли си Томо? - попита го Стеф.

-Не, преди седмица го видях и каза,че ще се подготвя за изпитите. Ще бъде учител по физкултура при вас,ако го приемат де. - съобщи.

Учител значи. Хмм... Мак ще си изкара лесно оценката.

Започнах да се смея и осетих, че двамата ме гледат. Млъкнах и започнах да си ръчкам по телефона.

Вече бяхме пред училище "Брейдстън". Водеше се едно от най-елитните училища.

Видях Мак да седи на нашата пейката и изпищях.

-Престани да пищиш! Дразнещо е! - изсъска Стеф.

-Няма! - изплезих се, а той извъртя очи.

Той? Той извъртя очи?! Идиот!

-До после,тате. Ще се видим в училище! - казах и се засмях.

-Стефан! Имаш час,тръгвай и ти! - вмъкна тате.

-На вашите заповеди,шефе! - засмясе и слезна от колата заедно с мен.

Двамата тръгнахме към пейките, но Стеф ме дръпна и се озовах до стената.

-Трябва да поговорим. - каза.

Дъхът му,се разбиваше във врътът ми. Започнах да дишам тежко.

-Д-да, т-тря-ббва. - едва проговорих.

Смущах се от близостта в която бяхме. Кратата ми изтръпнаха и имах чувството,че ще падна,ако не ме държеше.

Около нас имаше хора,но повечето не ни обърнаха внимание.

-Правихме секс! Беше за последно. Предстаавяш ли колко ниско паднах,само за да го задържа още малко до себе си. Не съм му била достатъчна. Всичко направих, а той идиота каза,че харесва друга. - чу се пискливия глас на бившето гадже на Стефан.

Явно Стеф я чу.

- Не мърдай,довери ми се! - преди да отговоря,той сля устните ни. Целувката беше нежна. Беше невероятна. Бяхме прекъснати от един писък. Стефан се засмя и ме придърпа към себе си.

-По дяволите! Ще я унищожа, ще ги накарам да...

Тринадесета част.

-Мерси! - промърмори Стеф и се отделечи от мен. - Отивам да намеря Томо. Чичо Луи каза, че довечера ще се съберем или във вас или в нас.

-Добре. - казах и тръгнах към Мак,която спореше с един красавец.

Беше облечена с черна рокля,която и стигаше до бедрото и носеше черните си кецове.

-Млъкни, не може да е вярно! Той не е такъв! - викаше по момчето, а то седеше и се смееше.

Беше ми познат от някъде. Тази тъмна коса, стегнатото му тяло.

Хайде, Дарси! Сети се!

"Кристиян"

Точно! Той е от класа на Джъстин!

-Не го познавате, повярвай Мак! - възпортиви се той.

-Ей! - намесих се. - Какво става тук? - прегърнах Мак.

Това мое действие я накара да се успокои.

-Ти ли ще ѝ кажеш или ще я оставиш да види реалността? - посочи ме.

- Разкарай се! Това са глупости! - изнерви се Мак и го бутна назад.

- Мак! По-спокойно! - задърпах я към входа на училището далеч от дразнителят ѝ Кристиян.

- Тя ще разбере! - изкрещя след нас той.

Мак изпищя и тропна с крак.
Дообре. Това е странно. Тя не прави така.

-Мак?- спрях се и я погледнах. - Какво стана преди малко? - тя си пое въздух.

-Виж.. Кристиян каза, че Джъстин ти изневерява. - едва го каза.

"Ауууч"

Това е пълна глупост.

-Вярно ли е? - погледнах я жално.

Мисля, че щях да се разплача.

-Незнам... Ако това е истина...ще го смачкам! Този рус педал. - засмях се. - Трябва ти лекар! - каза и се засмя.

-Мисля, че ми трябва ново гадже! - казах сериозно и преглътнах буцата,която бе съседнала в гърлото ми.

Погледна ме странно.

-з..- прекъснах я.

-Обърни се. - казах без грам емоция.

-Джъстин! - извика тя.

Той се стъписа и бутна изрусената барби от себе си. Ето я и иронията. Барбито, се казваше Барбара. Бившето гадже на Стефан.

Настръхнах щом се сетих за Стеф.

-Ти, идиот такъв! Как смееш да изневеряваш на Дарси! Педал! Изрусен педал! Ще те смачкам! - тръгна към него. Седях и не можех да направя нищо. Мислех за Стефан. Меките му устни, аромата му,ръцете му...

-Пусни ме! - съвзех се от вика на Мак. Погледнах я и бързо тръгнах към нея. Томо я беше хванал през кръста и държеше плътно до себе си. - Пусни ме! Ще го размажа!

-Шшш. - шептеше ѝ Томо.

-Мак! Не си заслужава. - проговорих и погледнах *двойката.*

-Дарси. Не е това,което...- прекъснах го.

-Не! Не говори. Моля те. Просто ме остави. - казах и тръгнах към сградата.

Всички говореха по коридорите и обсъждаха най-различни неща.

В очите ми се заформиха сълзи.

-Дарси! - чух някой да ме вика.

Обърнах се и видях Джъстин.

Започнах да тичам по коридора и стигнах до тоалетните. Влезнах вътре и заключих. Седнах на плочките и се загледах напред.

-Отвори вратата! Трябва да поговорим, Дарси! - тропаше по вратата. - По дяволите! Дарси! Отвори шибаната врата! - извика.

Чувах виковете му, но не исках да го виждам.

Мразя го.

Всъщност мислех,че ще ми е по-гадно, но не е така.

-Стеф..- промърморих.-Какво ми причиняваш? В момента трябва да страдам, че с гаджето ми скъсахме, а аз ... мисля за теб.

Затворих очи.

-Добре... Не отваряй! Всичко свърши! - изкрещя и удари вратата.

Стреснах се.

Извадих телефона си и набрах Мак. Тя вдигна веднага.

-Къди си? Ще се побъркам! Джъстин веднага изхвърча след теб! Направили ти нещо? Къде си! Стига си мълчала! - каза всичко толкова бързо,че едва я разбрах.

-Мак, ела в тоалетните! - казах ѝ затворих.

Някой започна да блъска по вратата.

-Стига си блъскал! На втория етаж са свободни! - сопнах се.

- Коте, отваряй! - това беше Мак.

Станах и отворих.

-Момиче! Не си заслужава! Той е идиот! - каза и ме прегърна.

-Знам, но не това е проблема. - тя ме погледна.

-Тогава?- попита.

-Проблема е Стеф....- започнах да и разказвам всичко. От държанието му на вечерята до целувката преди малко.

-Да,да,да! Знаех си! Винаги когато бе с Барби, той гледаше теб. - започна да подскача и да пищи.

- Как се целува?- попита и ме бутна,като се засмя истерично.

-Мак, ще кажа на тате да ти каже номера на психолога си! На теб ти трябва повече. - засмях се и я прегърнах.

-Ще го чакам! Междудругото,защо видях бащати да обикаля коридорите преди малко. - погледна ме.

-Той ще е новия директор. - казах го възможно най-бързо.

-Супер! Ще го посещавам почти всеки ден. - каза радостно.

-Мисля,че ще му стане лошо от това. - засмях се.

-Ей! - направи се на обидена.

-Хайде! Имаме пет минути, а първия час сме със последния курс и още един клас, което ще рече,че ще видим Стеф! - заподскача.

-Физкултура? - тя кимна.

Ох. Ужас.

Излезнахме от тоалетните и се запътихме към салона.

-Дарси! - чу се писклив глас.

-Какво, Сам? - заяде се Мак.

Сам беше дъщеря на един от спонсорите на училището. Мислеше се за кралица.

-Мак! Здравей! - запърха с мигли. - Та, Дарси! - обърна се към мен. - Наистина ли баща ти ще е директор.- въздъхнах.

-Да,Сам! А сега бързаме. До после!- казах и задърпах Мак.

-Как я отразя само. Видя ли ѝ лицето. - започна да се смее като полудяла.

Часа беше започнал, а ние те първа си обличахме екипите.

Влезнахме в салона и всички от горните класове се бяха събрали. Това бяха всички от десети до дванадесети клас. Всички погледи бяха завити в нас.

В средата беше баща ми. Беше в гръб. Мак се прекръсти, а всички се засмяха.

-Няма да стъпа във вас скоро, когато Хари е там!!! - каза изплашено.

-Закъснявате! - казаха в един глас заместник директора и стария директор. - Бързо в строя! - кимнахме.

-Извиняваме се, за закъснението Хар..тоест годподине! - казахме заедно с Мак. Той кимна и огледа всички.

-Така, вече всички са тук г-н Стайлс! Може да започнете! - каза

секретарката,която нагло го оглеждаше. Ааа, няма да я бъде тая.

-Така! Здравейте на всички! - поздрави ни и ни огледа отново. - Навярно повечето от вас ме познават, като певеца от тогавашната банда в която пях. Но, това сега ще се промени. Аз ще съм ваш директор! Няма да позволя да се закъснява! - стрелна погледа си към нас двете с Мак. - Ще бъда стриктен! Наказаня ще има! Не искам боеве в пределите на училището! - погледна дванадесетокласниците. - И не искам да ме свързвате с Дарси Стайлс! Да, аз съм и баща, но в училище, тя не е нищо повече от моя ученичка, както всички останали! Ако има нещо, аз ще съм в кабинета си или ще ме намерите по коридорите! - каза.

Беше строг.

-Това ще е забавно! - сподели Мак

-Теб не те ли хвана шубето, от него? - попитах.

-Малко, но това не е за изпускане. От 12 клас ще му скроят номер,като за добре дошъл.- възкликна.

-Ще стане мазало! - изведнъж чух Стеф.

Засмяхме се.

-Нещо смешно ли има г-жице Стайлс, Пиърс и г-н Пейн? - попита със строг глас.

-Не, Хари! - каза Стеф. - Тоест, не г-н Стайлс! - поправи се набързо.

-Пейн, ще се видим в кабинета ми! - усмихна се.

-Добре, Х. - сръчках го, преди да продължи да го дразни.

Тате му хвърли строг поглед и продължи.

-Още нещо. Ще имате нов учител по физкултура. Завършил е тук, преди година. И тук ще му бъде практиката. Сигурен съм,че половината го познават. - настъпи тишина. Всички се чудеха кой

е. - Томо, Томо Томлинсън! - чуха се подсвиркванията и писъците на момичетата. - Тишина! - тате възцари ред. - Това беше от мен! А сега всички по стаите! Имате часове!

.

Четиринадесета част.

Часовете минаха бързо. Всички ни заговаряха, заради тате и Томо.

Томо!

Както вървяхме с Мак към последния ни час,който беше химия, аз спрях изведнъж и я погледнах.

"Спукана ти е работата, коте!"

-Мак! Разказвай за Томо! - почти изпищях и започнах да подскачам.

-Млъкни! - скара ми се и почервеня. Задърпа ме в ъгъла на коридора и започна да разказва.

-Той. - одължи малкото "й"то. - Вчера се видяхме. Разходихме се в парка и каза,че ме харесва. После ме целуна. Ах! - замечта се и захапа устната си.

-Айде,котее! Разказвай! - извадих я от транса в който беше попаднала.

-То, той ме целуна. Целува се страхотно. Каза,че връзката в училище ще е тайна, но това ме очуди, но сега вече разбирам. Иии иска да съм неговото момиче! Аааа! - започна да пищи. Пищяхме заедно. Радвах се за нея. Томо е свестен.

-Момичета! - чухме строгият глас на г-н Стайлс. Мак замълча и бавно се извъртя към него. - В кабинета ми! - тръгнахме да протестираме, но бяхме прекъснати. - Веднага! Защо си мислите, че може да не влизате в час? Всички са в час, а вие?

-Хахах, хайде Дарси! Татенцето те вика! - чу се нечии глас.

Обърнах се. Това беше Барбара. Гледаше ме с неприязъм.

-Госпожице? Нещо имате да казвате? - попита тате и тръгна към барбито.

Тя започна да върви назад но се блъзна в заместник директора.

-Барбара! В кабинета на директора! А вие двете. - обърна се към нас. - В час! Веднага! И след часа сте при наказаните за един час!

-Добре. - примирихме се и тръгнахме към кабинета.

Коридора вече, беше празен. Като минах се сблъсках леко с Барби и ѝ намигнах.

Тя май стана червена, ама ярко.

-Видя ли я?? Хахах, немога! - започна да се смее Мак, а аз я задърпах по-бързо, за да не ни чуят.

-Шшт! - направих се на строга. - Това го направи нарочно! Всичко,което стана днес!

-Защ...А да, Стеф. - засмя се леко.

-Хайде. Довечера ще си в нас. - усмихнах се.

-На Хари,ще му стане лошо. Нестига, че в училище ще съм в кабинета му всеки ден, а сега и на вечеря във вас. - засмя се.

-Пропускаш факта, че си почти винаги в нас. - и двете се засмяхме.

Влезнахме в стаята и се настанихме на последния чин.

Гледна точка на Хари.

Какво си докарах до главата?

Мислих,че са послушни деца...а то,те са същински дяволи!

Но,ще ги вкарам в ред.

-Стайлс! Учиничката отива в кабинета Ви,за да разбере правилата от вас, понеже аз имам още работа с докоментите на дванадесетокласниците, ако има нещо. - прекъснах го.

-Да,ще ви извикам. - усмихнах се и тръгнах към кабинета.

Възрастния човек започна да си мърмори нещо.

-Госпожице? - спрях и се обърнах към нея.Погледнах я. За осемнадесетте си години, беше твърде секси. Стефан има вкус.

"Боже! Стайлс! Я млъкни! Гледай си майката на Джъстин! "

- Идвам, Хари. - усмихна ми се.

"Това не беше обикновена усмивка!

" Проговори с препълнена с пуканки уста Хаз.

-Мм..Тръгвай! - подсмихнах се.

След по-малко от две минути пристигнахме в кабинета ми.

-Седни! - наредих ѝ.

Дънките ѝ бяха изпокъсани и едното и бедро, бе на показ. Потникът, разкриваше твърде много плът, което привлече погледа ми.

Загледах се.

"Ейй! 18<33! А ти! Ти си на 33! "

Избутах тези мисли и се настаних на стола зад бюрото ми. Облегнах се на стола,като не изпусках поглед от блондинката пред мен,която ми се усмихваше лукаво.

-Барбара, мисля, че беше послушно момиче нали? - попитах я.

-Нда, но за вас мога да бъда и лоша. - заиграха пламъчета в очите ѝ.

-С мен не се играе. - отвърнах ѝ.

-Знам.- каза и стана от мястото си. Тръгна към мен. Заобиколи масивното черно бюро и седна отгоре. Разкрачи дългите си бедра и ме придърпа заедно със стола ми към себе си.

"Немога да гледам!"

Загледах се между краката ѝ. Вдигнах поглед към нея. Усмихваше се невинно.

О, мила. Ти съвсем, не си невинна.

Наведе се към мен.

-Аз, никога не играя. - каза и захапа меката част на ухото ми.

Измрънках.

"Стана тясно!" едва говореше Хаза.

Премистих погледа си на *моето си място*.

Тя прозледи движенията ми и се настъни в мен.

-Ще изгорим! - казах задъхано.

-Винаги съм се чудела, как чукате? - говореше бавно и се движеше върху приятелчето ми.

Премистих ръцете си върху дупето ѝ. Започнах да го стискам, а тя ахна от изненада.

-Любов, какво стана?- подсмихнах се. - Ако си мислиш,че имаш влияние, то е закратко. Мога да те накарам да свършиш само докато те целувам. - казах и плъзнах ръката си по гърбът ѝ. Тя се изви.

Станах заедно с нея и я оставих върху бюрото. Седнах отново и я викнах. Погледна ме изненадано и любопитно.

-Седни. В мен. - казах задъхан.

Тя седна, без да се колебае. Панталонът, вече ми беше твърде тесен, както и боксерките.

Прокарах ръка през дънките ѝ, върху нежното и място.

-Още не съм започнал, а ти си мокра. - засмях се.

-Чукал ли си се скоро? - попита измеждо стоновете,който издавеше, докато я докосвах.

-Нямаш си и на идея просто, колко скоро бе.- проговорих.

-Чукай ме,Хари! Тук и сега! Това ще е нашата тайна!- помоли ме.

-Както кажеш,любов! - завърнях я към мен и я целунах.

Нежните ѝ ръце се заиграха с косата ми. Започна да прави леки кръгове с ханша си.

-Не ме дразни, бебе!- изръмжах.

-Няма да стане, татенце! - изсъска и ме дръпна заедно с вратовръзката ми.

-Стайлс! - чу се почукването върху вратата.

Петнадесета част - 1ва част.

-Стайлс, в кабинета ли си? - потропа се доста настоятелно на вратата.

-Да! Дай ми секунда, говоря! - казах избутвайки момичето от себе си.

Тя изръмжа от това мое действие,но не и обърнах голямо внимание.

-Добре!

Прекарах ръка през къдриците,които изглеждаха ужасно в този момент.

-Оправи се и сядай на диванчето, любов! - наредих.

-Добре. - премири се и оправи потника си.

Загледах се в нея.

Това не е правилно, но тя сама се предлага? Нали? Прави го по свое желание. Аз не я карам на сила.

Мислите ми, бяха прекъснати от нежния ѝ глас.

-Седни на стола и го повикай. - усмихна се.

Погледнах я изненадано.

Тя кимна към издутината ми,която вече не беше толкова голяма, но все пак.

-Ол. - измрънках.

Тя се засмя.

Седнах на стола и я погледнах. Тя се настани удобно на мястото си и кимна.

-Влез! - извиках,колкото да бъда чут от другата страна.

-Здравейте! - поздрави ме учителят по математика? Все още ги бъркам.

-Барбара! Не трябва ли да си в час? - попита я.

-Бях извикана в кабинета на директора, както виждате г-н Столн! - усмихна му се и извъртя очи.

-Както и да е! - върна вниманието си към мен.

-Г-н Стайл, дисциплината в час по математика е просто ужасна. Тези деца ме влудяват. - започна да разказва много разпалено.

-Момент. С кой клас имате час в момента? - попитах.

-Дванадесетокласниците! Имам смесен със четирите паралелки, като половината ученици си тръгнаха! - проплака.

-Добре, сега ще възцариме ред. - изпуфтях. Заради това ме прекъсва.

"Искаш да кажеш,че прекъсва ВАЖНОТО нещо,което бе да изчукаш ученичка! Боже! Та тя е на 18,ако не и по-малка."

Разтърсих глава.

-Хайде, госпожице! Имате час! - казах ѝ делово.

Тя ме погледна и пламъчетата в очите ѝ почнаха да танцуват страстен танц.

-Всъщност...аз имам математика с г-н Столн. - засмя се леко.

-Ох. - въздъхна учителят ѝ.

- Добре, отиваме в кабинета Ви. - казах и посочих вратата.

-Разбира се.- измърмори той.

❤

втора част.

"Добре,справи се добре...поне днес" засмя се малкото дяволче,което приличаше на мен."

-Тате? Зейн или Найл или който и да е бил, казвал ли ти е нещо? - извади ме от мислите ми Дарси.

-Не, поне нищо съществено.

-Добре, аз се качвам горе. Имам да уча. - въздъхна и тръгна към стаята си.

"Нещо не е наред с нея...поговорете си!"

На вратата се звънна.

След секунда Дарси изхвърча от горния етаж и отиде да отвори.

Чу се писък и веднага тръгнах след нея.

Гледката на две пишещи момичета ме срази.

-Ох. - въздъхнах.

-Здравей, Хари. Как си? - засмя се най-добрата приятелка на Дарси..Или както е известна за мен досадното пищящо момиче.

Не,не е лоша просто всеки ден се събират и откачат, когато са заедно.

-До преди малко ли? - засмях се.

-Пфф! - изпуфтяха и двете.

-Плашещи сте. - засмяхме се тримата.

-Добре, правете каквото искате докато не дойдат и останалите. - казах и тръгнах към стаята си.

❤

Шестнадесета част.

Гледна точка на Дарси

-Както знаете има още около две седмици, ако не и малко повечко докато не завършите,нали? - съобщи тате или по-скоро ни попита.

-Да! - кимнахме всички.

Под всички имам предвид аз, Стеф, Томо, Мак и да това сме.

-Ще заминете за Италия, за един месец. - прекъснахме го с нашите писъци.

Двете с Мак започнахме да се радваме.

-Дарсии! Радвам се за теб! - започна да подскача още Мак.

Сега зацепих.

Спрях да подскочам и я погледнах с насълзени очи.

-Не,не,не! Дарси Стайлс! Няма да плачеш, ще се видим! - каза и ме прегърна.

-Любов? - проговори тате. - Защо не се радваш?

Той сериозно ли?

Та аз, няма да виждам най-добрата си приятелка толкова дълго време.

-Как защо? - извиках. - Та, та, аз няма как да се виждам с котето си. - измрънках.

-Дарси, Мак идва с вас. Говорих с техните. Ние също ще дойдем, но няма да се мяркаме пред вас. - усмихна се.

-Наистина? - попигах.

Кимна.

-Да,да,да! - започнахме отново да подскачаме заедно с Мак и да пищим.

Мак се спря и се метна на тате.

-Благодаря! Обещавам, че няма да ви създавам проблеми. В училище. - измърмори и се отделечи от него с усмивка.

-Поне там. - засмя се тате. - Спокойно, не се притеснявай.

-Всички сте свободни. Наядохте се? Така че,ако не ви се седи с нас може да излезете.- каза тате и огледа всичките.

-Стеф, звънни на Барбара. Днес те търсеше. - каза Соф.

Тате се задави. Зейн го потупа и се засмя.

-Добре съм. - проговори.

-Тя е обсебваща. - въздъхна Стеф. - Обясних ѝ, че всичко свършва и нямам чувства към нея, но не...тя си знае своето. - изхленчи.

-Стефан, поговори с нея. - каза майка му.

-Но, мамо...не става така.

-Пробвай, ако не я игнорирай просто. - каза Найл.

-Найл? Не става така. - каза Бека.

-Добре, ще се оправя. - каза и стана от масата.

Гледна точка на Стефан

Седях в парка, който беше в близост до къщата на Барбара. Обмислях вариянта да отида до тях и да ѝ кажа отново,че всичко

свърши. Да ме забрави,колкото и да не ми харесваше.

В далечината на парка имаше двойка,явно бяха решили да останат сами.

Станах от пейката и тръгнах към Барби. За по пряко минах през двойката. Загледах се в тях и за мое огромно щастие това се оказа Барбито и Джъстин.

Изпитах странното чувство на ревност щом ги видях.

-Джъстин! - викнах.

Той се обърна и се стъписа,когато ме видя.

-К-каво правиш тук? - попитах.

-Стеф?- продума Барбара.

-Да и аз се радвам да те видя. - усмихнах се. - Как върви?- обърнах се към Джъстин.

-Д-добре.

-Е,хайде де. Аз не съм толкова лош. Все пак, аз не отмъквам чужди приятелки, докато имам гадже нали? - облегнах се на пейката и се усмихнах.

-Н-н- прекъснах го.

-А, ела да си поговорим малко. - казах и го дръпнах към мен.

Гледаше ме с доза уплах. Барбара ми говореше нещо, но не я чувах.

В момента исках да пречукам този рус идиот, за дето е с Барбара и защото се натиска с нея докато е с моята Дарси.

Добре, това е странно.

И двете са ми важни, по страннен начин.

-Хай де. Нямам цял ден.- проговорих.

-Виж,брат..с Дарси скъсахме...и Барбара не ми каза,че сте заедно и..- просто не успях да се сдържа. Обърнах се рязко и юмрука ми се оказа върхо лицето му.

-Пич! Ти полудя ли? - залитна и ме попита,като се хвана за кървящия си нос.

-Не наред съм си! Дръж се като мъж, не ми се оправдавай! - изсъсках.

-Зарязваш Дарси. - приближих се до него и и го ударих отново. - След това идваш и се набутваш при Барбито ми? - наблегнах на ми-то.- бутнах го назад и той падна. - Ставай! - извиках. -За какъв се мислиш? Изобщо знаеш ли с кого се захващаш? - попитах го.

-Н-не, не се зах-х-вващам с н..ншкой. - едва продума.

-Подяволите! Ще те убия, как изобщо си помисли, че можеш да постъпиш така?

Дишането ми ставаше все по- трудно и по-трудно.
Побеснявах, щом си спомнях как се държеше с Дарси, как я е зарязал и как сега се натискаше с моето момиче.

-Стефан! - чуха се викове.

-Ставай!- узъбих се.

-Д-добре. - каза и стана по най-бързия начин.

-Какво си мислиш, че правиш? - попита ме Хари, като ме блъсна в дървото.

Изохках, заради болката,която усетих в гръбнака си, зариди сблъсъка ми с прелестното дърво.

-Отговаряй! Погледни момчето, също и момичето! - извика в лицето ми.

-Остави ме! - извиках и се опитах да се измъкна от хватката му. - Чичо, моля те...пусни ме. - казах вече по спокойно.

-Все още не. - каза и се огледа.

Затворих очи. Потънах в тъмнина.

-Тате? Какво става? - чух глас,който ми беше до болка познат.

-Нищо, отиди в колата! След малко идваме! - отговори ѝ спокойнои ме отдръпна от мен.

Отворих очи и я видях.

Беше с зачервени очи, което ми подсказваше,че е плакала.

Като на лента ми мина образа на Дарси,която плаче заради Джъстин.

Стиснах юмруци и започнах да търся момчето,виновно за сълзите ѝ.

-Ти! - извиках и преди, който и да е е било да реаргира се запътих към него. Бутнах го, той падна и веднага го дигнах. - Падне ли още някоя сълза от нея,която е била за теб, ще- бях хванат от тате,Зейн
и Хари.

-Стефан! - извика бащ ми. -Успокой се. Плашиш момичетата.

Огледах се. Барбара беше седнала на пейката и плачеше, а мама я успокояваше. Дарси седеше и прегръщаше Найл, който ѝ шептеше нещо.

Отдръпнах се от тях и се затичах към Дарси, тя ме видя и първоначално се стъписа.

Осетих как нещо в мен се прекърши. След секунди тя бе в моите обятия. Прегърнах я силно.

-Шшш, принцесо. Не се притеснявай. - галих гърбът ѝ.

Притиснах я към мен и вдишах от ароматът ѝ. Подейства ми, като успокойтелно.

-Стеф? - промърмори хлипайки.

-Шшт. Не говори,не разваляй моментът. - казах и целунах челото ѝ.

-Хайде, пребираме се. Луи заведете Джъстин до тях, аз ще откарам момичето до тях. - каза Хари.

Заведох Дарси до колата,като ѝ казах,че се връщам след малко.

-Барб? - продумах.

Тя се отдръпна от майка ми и веднага дойде да ме прегърне.

Прегърнах я силно и я притиснах към мен,както направих с Дарси.

-С-съжалявам. Просто ти ме заряза, а аз те харесвам много. После те видях, как я ц-ццелуна. И-и Д-дъжстинеше при мен..от,от ревност го целунах и-и после, сега се срешнахме. Нн-нее не исках. - плачеше и ми шептеше.

-Бебе, спокойно. Всичко е наред. - успокоявах я. - Наред е. - галих я.

-Отивам да я изпратя и се пребирам, къде ще сте. - попитах майка, а тя ме гледаше странно.

-При Дарси! - каза студено и задърпа тате след себе си.

Какво пак направих.

-Хайде, да те преберем.- казах ѝ нежно и тръгнахме към тях. - Ваще във вас ли са?

-С-само брат ми. - каза.

Замръзнах.

-Няма да ти направи нищо. Той е в стаята си с приятелката си.- побърза да ми отговори.

-Любов, лягай. - казах нежно.

-Страх ме е. - промърмори.

Въздъхнах и легнах.

-Ела, при мен. - усмихнах се топло.

Тя се настани до мен и легна върху гърдите ми. Галих русата ѝ коса, успокойтелно.

-Помниш ли,когато избягах от нас, всички ми бяха ядосани и ме търсеха. А аз, седях при теб и си играех с косата ти,а ти ме обеждаваше да се прибера цяла нощ? - усмихнах се.

-Да, но ти така и не ме послуша.- въздъхна.

-Какво се промени в нашата връзка...искам те, искам да е както преди. - въздъхнах и я прегърнах.

-Дарси, тя те харесва. - промърмори.

-Не, тя ми е сестра. Няма начин да има нещо мужду нас. - измрънках.

-Надявам се,защото те искам за себе си. - усмихна се и целуна ключиците ми.

-Мм, аз съм твой Д-давай. - казах набързо.

Щях да кажа Дарси. Трябва да я разкарам от ума си.

Това е нездравословно.

-Заспивай! - казах меко.

-Обичам, те! - целуна ме по бързо по устните. - Ще се променя за теб.

Нищо не казах. Оставех я да спи. Загледах се в тавана. Толкова много неща се случиха.

Боя, Дарси, Барб, семействата. Плюс, това, че мама разбра за

Дарси и чувствата, които се зараждат.

Трябва да поговоря с някого.

Станах леко от кревата и излезнах от стаята, както и от къщата.

Седях пред къщата на Стайлс. Мислех, как да влезна.

-Влизай, Стеф. - отвори ми вратата Бека.

-Кой е тук? - попитах я.

-Всички, без Мак и Томо, той я изпраща до тях. Сестрати плачеше и бащати я заведе във вас за да вземе твоя тениска. - отговори ми.

Когато Джес плачеше, винаги я обличах с моя тениска и я гушках. Веднага преставаше да плаче и заспиваше в прегръдките ми, усмихната.

-Може ли да поговорим? - попитах.

-Да,влез и ще говорим.

-Не, нека се разходим и ще седнем. Трябва ми някой с когото да поговоря. Тате няма да ме разбере, знаеш. Мама, тя немога да говоря с нея за това. Зейн и Хари ще ме пречукат, а Луи,Ел и Найл...те те ще кажат, много неща и ще си размътя мозъка. - засмях се.

-Добре, хайде. Изчакай само, да си взема якето.

Седемнадесета част.

Седях и гледах напред в мрака. Чудех се как са обясня нещата на Бека. Тя ще ме разбере, поне се надявам.

Дори и аз незнам какво правя..това не е добре.

-Хайде, Стеф. - подтикна ме Бека.

-Добре..виж, ще ти кажа,но моля те не казвай на никой. Може ли? - попитах я.

Кимна.

-Добре...това ще е трудно. Харесвам Дарси, още от както се помня. - засмях се. - Но харесвам и Барбара. - тя се намръщи. - С нея съм от близо две години. В началото наистина беше само за удоволствие, но в последствие изпитах и други чувства към нея. Не мога да го разбера, наистина. Нападнах Джъстин, зарада двете. Издразних се,че е с Барбара, но също и че изневерява на Дарси. После ми кипна и да. Знаеш за случката,която стана с мен и Дарси? - попитах я.

-Да, видяхме ви. - изкиска се.

Засмях се.

-Да,вярно. Та оттогава не спирам да мисля за нея и за устните ѝ и за всичко. Но, ако Хари и Зейн разберът аз съм пътник. - въздъхнах. - Не искам да си развалям отношенията с нея, нито с Барби, нито с някой от семейството. Страхувам се, че немога да се сдържам,когато съм около нея.

Казах ѝ някой от нещата.

-Какво да правя? - прошепнах и се загледах напред.

- Стеф,миличък. Не ти е лесно. - каза и ме прегърна.

-Знам. - засмях се.

- Виж с бъди с момичето,което наистина харесваш. Трудно е да се разбере кое е. Послушай сърцето си. - каза ѝ стана. - Хайде, ела да видим как са останалите. Липсва ми Найл. - засмя се.

Станах от пейката и я последвах.

-Искам да имам връзка като вашата с Найл.

-Не, не ти трябва. Ще останеш без храна. - намръщи се.

-Не, наистина. - усмихнах се.

-Не търси любов,която си я видял в другите. Изживей я, по твоя си начин. - каза.

-Можеби си права.

-Права съм. - засмя се отново. А сега, хайде.

Бяхме в хола. Всички седяхме и се гледахме. Беше напрегнато.

-Какво става, Стеф? Защо нападна Джъстин? - попита Хари.

Погледнах го. Гледаше ме с очакване. Погледнах майка ми и баща ми. Тате ме гледаше строго и чакаше да чуе, защо съм постъпил така. Мама, тя държеше сестра ми,която си играеше с едно мече.

Преглътнах тежко.

-Т-той. - заекнах.

Защо заеквам? Водел съм много такива разговори с тях, но сега нещо не се връзва.

-Какво той? - стана и викна баща ми.

-Скъпи!- мама го хвана за ръката.

-Не,няма скъпи! С какво го заслужихме, Соф? Не може ли да е като нормалните деца? Писна ми! Всеки ден или ще ми звънят от училище или ще се прибере пиян или изобщо няма да се прибе. Ол, да не забравя или ще се сбие с някой! С какво сбъркахме? - не спираше да вика.

Забелязах сестра ми,която стискаше мама.

-Не викай! Не и пред сестра ми! Като съм ти в толкова голяма тежест ще се махна! Писна ми все да ме обвиняваш! - извиках.

-Б-бати? - изплака сестра ми.

-Ела, миличка. - извиках я и тя дотича до мен.

Прегърнах я. Тя ме стисна силно.

-Нама да си тръгнеш! - проплака и се сгуши м мен.

-Няма, принцесо. - каза ѝ я целунах.

-Джес искаш ли да си направим шоколад? - попита Зейн,като стана и тръгна към нас.

Тя се изчерви и ме погледна. Засмях се. Беше толкова малка и чаровна. Кимнах ѝ. Тя ме пусна и се метна на чичо си.

- Лиам! - скара му се мама. - Ще говорим за това в нас, а не тук!

-Не,нека да се научи, че не всичко се върти около него. Не може да се държи като пет годишен! - изсъска на мама.

-Не ѝ викай! Каквото си правя си е моя работа! - казах и тръгнах към кухнята.

- Връщай се тук! - извика вече ядно ядосания ми баща.

-Няма. - казах му спокойно.

-Еѝ, мъник! - боцнах я по послето.

-Батии! - каза и се засмя.

-Остави ли ми? - попитах я с детски глас, а тя се засмя.

Придърпа си чашката към себе си и я закри с ръчичките си.

-Ами, такова...не беше вкусно. - каза и се усмихна.

-Така ли? - попитах я и тя се засмя.

-Да! - каза вяло.

-Ей, как си? - попита Зейн и ме потупа по гърба.

- Добре. - отговорих и се загледах в сестра ми.

-Баща ти, не мислеше тези неща. Знаеш, нали?

Кимнах.

- Той е добър човек,както и баща и приятел. - каза ми.

-Знам, но не беше нужно да ми говори така пред вас и сестра ми. - каза малко троснато.

-Когато е ядосан не мисли.

-Престани да го защитаваш!

Издразних се.

-Бати, не се ядосвай. - каза Джес.

-Няма, принцесо.

-Стеф! - чух, че някой ме вика.

-Отивам да видя какво става. - казах и станах от стола.

-Какво? - попипах.

-Стеф, ела. - промърмори Дарси.

Дарси? Тя не беше ли заспала?

-З-здрасти. - поздравих я.

Погледа ми шареше навсякъде, само за да не я погледна.

Изгарях от нейния поглед.

❤

Осемнадесета част.

Гледна точка на Дарси.

Седях в стаята и гледах през прозореца.

Очите ми, бяха насълзени. Една самотна сълза се спусна и падна тешко на пода.

Аз съм толкова глупава. Как изобщо си бях помислила,че той ще дойде с мен в нас. Естествено,че ще избере Барбара. Той не ме харесва, поне не по точи начин, по който аз започнах да го харесвам.

Ядосвах се на себе си,че изобщо позволих всичко това да стане.

Беше глупаво да тръгна с тате и останалите да го взимаме.

Докато седяхме всички в нас приятел на баща ми, му се обади и ни каза,че Стеф закача някакво момче. Веднага щом разбрахме всички тръгнахме натам. Изобщо си нямах и на представа, че момчето ще бъде Джъстин.

Вдичко, което става е пълна катастрофа.

Исками се да има с кого да поговоря.

Имам огромно семейство и Мак, но това не ми стига. Искам си мама. Наранила е тате, знам. Знам цялата история, не я защитавам, но просто искам майчина подкрепа и обич.

-Стегни се! Ти си силна, не се затваряш в себе си заради момче! - говорех си на глас.

Но, това не е кое да е момче. Това е Стефан.

От долу се чуваха Лиъм и Стеф, които явно се караха. Чичо

никога не му е викал, поне не пред всички. Трябва да е нещо сериозно.

Обух си набързо един клин и една от тениските,който ги ползвам за спане и тръгнах към източниците на врявата.

Седях настрани от тях и те не ме забелязваха.

-Защо трябва да е толкова труден, нито сме го лишавали от нещо, нито сме били твърде строги с него? - говореше нервно чичо Лиъм.

-Скъпи, успокой се. - задарпа го леля към себе си.

-Писна ми! Да прави каквото си поиска! Като реши да иска нещо от нас, да си намира начин да се оправя сам.- изръмжа той и се настъни на дивана.

Всички мълчаха и си хвърляхя бегли погледи, мислейки как да го успокоят. Реших да се разбера със Стеф, независимо какво ще ми коства това.

-Хей! - поздравих ги и всички се обърнаха към мен.

Стана ми неловко и май се изчервих.

-Скъпа, как си? - стана тате и ме придърпа в мечешка прегръдка.

-Д-добре. - казах и го избутах от мен, понеже той ме задушаваше.

Тате се засмя.

-Всичко наред ли е? - попитах, като главно гледах Соф.

-Да,мила. Просто леко се сдърпахме със Стеф. - каза и ми се усмихна.

-Той тук ли е? - попитах с надежда.

-Да, но не мисля,че не е добра идея да се виждате сега. - каза тя, а аз игнорирах казаните от нея думи.

Поех си дъх и го извиках.

След около половин минута той се появи.

-З-драсти! - заекна.

Защо заеква?

-Искам да поговорим, може ли? - попитах го и всички ни гледаха.

-Д-да, тоет разбира се. - каза и тръгна към дивана.

Той какво? Да не си помисли, че ще говоря пред всички?

-Ъм, насаме! - изстрелях набързо. Надявах се само той да ме е чул, но грешах.

-Добре. - съгласи се.

-Стефан! Внимавай! - казаха едновременно Найл и Зейн.

Подсмихнах се. Все едно са се наговорили.

-Да,добре. - усмихна им се леко той.

-Ние сме горе.- казах и го задърпах към стаята си, както правех като по- малка.

От около пет минути седяхме и се гледахме в стаята.

"*Добре, виж..харесвам те, тоест мисля,че те харесвам. Натискането в стаята ми и целувката в училище, просто не си ми безразличен*"

Повтарях това наум около десет пъти. Знаех думите, но ми беше трудно да ги изговоря. Страхувах се от реакцията му.

Може да ми се изсмее най-нагло.

Може да спрем да си говорим.

Познаваме от пеленаче.

Какво трябва да направя.

Добре, брой до десет и му кажи. Лесно е. Нищо трудно.

-Трябва да ти кажа нещо. - казахме и двамата едновременно.

Засмяхме се.

Погледнах го и кимнах.

-Не искаш ли да започнеш първа? - засмя се неловко.

-Нолп. Първо ти. - усмихнах се.

-Добре, виж сега. Познавам те от бебе, буквално. Знаем се. Знам,също,че не си като другите момиче,които мислят само за ноктите си, косата и тем подобни момичешки неща. - засмя се и се доближи до мен.

Сложи ръката си върхо блузата ми и аз моментално се изчервих. Имах чувството,че съм седяла цял ден на плажа и ме е напекло слънцето.

-Д-да. - заекнах.

Мамка му!

-Искам да кажа, че такова аз те харесвам. - каза и преди да асимилирам думите му, той ме целуна.

Отвърнах на целувката му, беше нежна.

Отдръпнах се от него и го погледнах. Ръцете му стояха около кръста ми.

Х-харесва ме! Целуна ме! Майко мила, ще откача.

-Т-ти м-ме харесваш? - попитах го и го погледнах в очите. Тези очи. Аххх.

Цялата треперех от всичките тези емоции. Бях много щастлива и объркана в същото време.

-Да, незнам. - каза и ме погледна.

Нещо в мен се сви. Стана ми гадно и то много.

Опитах се да се отдръпна, но той ме стисна и ме придърпа съм себе си. Наведе се и си опря челото на главата ми.

-Харесвам те, но ми е странно, това е почти нещо ново за мен. Не мога да ти го обясня. Поне не сега. -каза.

-Добре. - промърморих.

-Искаш ли, такова да сме заедно. - попита.

-Д-да, тоест искам. Да. - казах и се засмях на собствения си отговор.

-Значи сме заедно? - попита и се нястъни на кревата ми.

-Ей! Това,че сега сме заедно не ти дава право да ми чупиш кревата! - казах сърдито.

-Ой! Ела тук!

Настъних се до него и го прегърнах.

-Как ще реаргират всички,като им го кажем? - попитах.

-Незнам. Най-много Хари да ме погне. - засмя се.

-Леля и чичо няма да са съгласни,нали? - попитах го.

- Не се притеснявай! - каза и ме целуна по челото.

Главата ми беше върху гърдите му и усещах равномерното му дишане.

-Защо се скарахте? - попитах го.

-Защото, защото всички са много прями. - отговари ми.

-Хм...

-Мда. - отговори и спусна едната си ръка към дупето ми.

Стоях сковано. Не прибързва ли?

-Заспивай,измори се днес.- промърмори и ме стисна.

Изчервих се и го целунах по бузата.

Неусетно заспах с мисълта за него и неговия аромат.

Гледна точка на Стеф.

Дарси заспа, а аз седях и гледах в една точка.

Дали,не направих грешка, като и казах,че имам някви чувства към нея.

Когато е около мен изпитвам странни неща, но същото е и с Барбара.

В какво се забърках.

Ще ме убият всички.

Телефона ми извибрира. Извадих то внимателно от дънките си и видях,че имам съобщение. Плъзнах пръста си по екрана.

"*Как си,бебе?"*
22:27

"добре,любов! заспивай, утре ще се видим " -отговорих.
22:28

"*Обичам те!"*
22:29

"аз повече"
22:30

19.

Гледна точка на Дарси.

Всичко стана толкова бързо.

Стефан завърши. Тате излиза с майката на Джъстин, Мак още е с Томо. Всички са щастливи, освен мен.

Мина цял месец от както тръгнахме заедно с Стефан и седмица след това се разделихме.

Кофти,но факт.

*- **Искам да знам, чувстваш ли нещо към мен? - седях срещу Стефан и виках. - Отговори ми подяволите! Не е честно спрямо мен и моите чувства !***

*- **Дарси,сложно е. - погледна и ме хвана за ръката.***

Рязко се отдръпнах от него.

*- **Избирай, или аз или Барбара!***

Седях и гледах снимките от преди, на нас давамата.

Страх ме е.

Страх ме е от спомена.

Любовта боли, а сълзите са твърде солени за мен.

*-**Съжалявам. - каза и тръгна.***

Гледах зад него с насълзени очи. Той ме заряза. Избра нея пред мен.

-Дарси! - чух някой да ме вика.

Разтърсих глава.

-Идвам Стайлс. - викнах и тръгнах към него.

-Найл, остави го! Това е за Дарси! - чух тате.

-Ооо, има кексчета! - възкликнах и им се нахвърлих.

- Трябва да изчакаме всички да дойдат за да се разберем за почивката. Къде ще сме, ходел, билети...- заобяснява тате.

-Тате, Найл..аз не мисля да идвам.- погледнах ги.

Къдравелкото ме гледаше безмълвно в продължение на няколко секунди и накрая проговори.

-Защо?

- Не ми се идва, а и там ще съм сама.

-Там ще са Мак и Томо, Стефан. -прекъснах го.

-Не, така ще е по-добре.

-Няма не. - каза Найл. - Идваш, дребен.

- Дай ми го! - тичах след него.

-Вземи си го! - каза и спря. Вдигна ръката си.

-Искам си телефона, Стеф. - измрънках. - Защо си толкова висок подяволите? -засмях се.

-Ти си дребно. - засмя се.

Нацупих се.

-Не се сърди де. Ти си моя, дребен. -каза и ме целуна.

-Незнам. - промърморих.

-Няма незнам, принцесо. - каза тате.

Изплезих се.

20.

-Искам да знам какво става тук и защо не искаш да дойдеш. - каза чичо Лиъм и ме погледна.

Бяха дошли всички без Мак и родителите и.

-Просто не ми се идва. - повдигнах рамене.

-Но, Дарси...толкова много се радваше, че ще организираме такава почивка, а сега? - включи се и леля София.

Премихнах набързо за да скрия напиращите сълзи, които напираха да се покажат, от влезлите в ума ми спомени.

Лежах върху Стеф, а той спеше.

Телефонът му изпилка в знак,че има съобщение. Напоследък получаваше доста съобщения.

Стеф се размърда.

-Еи! - промърмори сънено.

- Спящата ми красавица се събуди. - писнах весело и го целунах набързо.

-Мда, от кога си будна. - попита ме.

-Преди малко се събудих.

- Знаеш, че след някъде седмица завършвам и после сме на ваканцията, която всички организират?

Кимнах.

Той се прозя и продължи да ми обяснява.

-Та,мисълта ми бе,че всяка сутрин ще се будиш до мен, всяка вечер ще те целувам, ще бъдеш моя.

-Дарси?- чух гласа на Зейн.

-Д-да? - попитах го.

Мислено му благодарих,че ме измъкна от нахлуващите спомени.

- Кажи, защо не искаш да дойдеш! - погледна ме строго.

Погледнах към него, Найл и Бека.

Само те двамата от семейството знаеха,че имаше нещо между мен и красавеца.

Бека въздъхна и сръчка Найл. Явно се досети.

-Зейн, не мисля,че ще си искарам добре. Тук ще ми е добре.

-Н... - беше прекъсна от тате.

-Ако е заради Ем, ще и кажа да не идва. - погледна ме и се усмихна.

Не,не е заради Ем, а заради младши Пейн.

-Не, глупости. Радвам се,че сте си паснали с нея,нямам против Ем.

-Хари? - един до болка познат глас ме прекъсна.

Стефан.

Той беше в нас.

Беше толкова близо до мен, но и толкова далеч. Клиширано, нали?

Обърнах се към него и го погледнах. Чудех се какво ли ще каже.

- Кажи, Стеф. - тате го погледна.

-Аз, такова, та аз няма да идвам.- погледна ме набързо. - Нека Д-дарси си вземе някой, вместо мен. Все пак това е Италия. - засмя се.

- Точно. Ти го каза, това е Италия. Затова не ме интересува всички идват. Без нота. Ако искаш си вземи приятел, приятелка. - засмя се.

- Но. - казахме едновременно.

Погледнахме се и се усмихнахме един на друг.

- Няма, но. Темата е приключена. - каза и се заговори с останалите.

-Добре.-промърморих.

Взех си телефона и се настаних на дивана.

Започнах да си пиша с Мак. Обясних й какво стана. Не беше доволна от решението. То и аз не съм, но не мога да понеса да го гледам буквално всеки ден без да го докосвам, без да го целувам...

Гледна точка на Зейн.

Защо са такива инати?

Не са си безразлични.

Трябва да ги съберем.

-Зейн,братле?- побутна ме Луи.

-Кажи?

-Какво се замисли?

- Трябва да говорим с останалите за нещо важно, но не пред децата! - подшушнах му.

-Малик! Какво си намислил? - погледна ме строго.

-Ще съберем двама души, които си умират един за друг, но не могат да си преглътнат шибаното его. - казах му тихо и го дарих с една от така наречените мазни усмивки на Зейн.

- Нашата принцеса?

-Бинго! - засмях се.

- Вие сте луди! - възкликна Дарси, като ни гледаше. - Как може да...

21.

Гледна точка на Дарси.

-Как може да сте такива лигавщини? -въздъхнах на Зейн.

-Много е трудно. - престори се на изтощен.

Засмях му се, а той направи убидена физиономия.

-Ох. Имам въпрос към вас. - казах.

Всички се обърнаха към мен.

Твърде смущаващо е.

-Ако дойда, кои ще са на ваканцията и колко време ще сме там? - попитах.

-Скъпа..-заговори тате. - Ще сме по семейно. Пейн с децата, Стеф и Джес. Хоран, Малик с бъдещата госпожа Джиджи Малик. , засмя се гръмко. -Томлинсън с приятелката си и ние двамата с Ем и теб и най-добрата ми приятелка с откаченото си дете. - усмихна се с двадесет и четири каратова усмивка.

-А Джъстин, той защо няма да идва? - попитах.

Осещах погледа на Стефан върху себе си, но реших да го игнорирам също и казаното нещо за моето коте.

-Защото каза,че ще са на планина с приятели. - отговори ми.

-Ще му се обадя да дойде, Поне да не съм сама. - казах.

-Няма да си сама. -каза Стефан.

Преглърнах едва едва.

-Ще си с Мак, мен, Томо, сестра ми. -усмихна се.

-Да, добре тате кажи му да дойде. - игнорирах го.

-Хубаво, мамо, тате ще взема Барбара. - каза.

Наблюдавах го.

Беше се ядосал, не изчака отговор от родителите си и направо излезна.

Изпуфтях.

Филмар. Първо ме къса, а сега се и сърди.

Как ще ти го върна Стефан Пейн. Бедна ще ти е фантазията.

***

-Дарси! Хайде де! Ще изпуснем полета. - викаше тате.

-Не ми викай, Джъстин не се беше облякал, как да се облека? - викнах на свой ред аз.

-Джъстин! Веднага слизай долу! - извика леля Ем.

-Да,да. - мърмореше. -Джъстин това, Джъстин онова, пффф. - мърмореше доката слизаше по стълбите, а аз бях зад него.

-Чувам те! - каза майка му.

- Пф.

-Всичко ли си взе, принцесо? - попита ме тате, докато се обуваше.

С Джъстин се бяхме облегнали на стената.

-Да! - отвърнах и се усмихнах.

-Това е целия гърдороб! А на мен не ми даде втори куфар, даже половината неща в куфара ми са твой. - оплака се.

-Не се дръж като бебе! - казах у го боцнах по носа. Сбръчка вежди и продължи да си мърмори.

Тате се засмя.

Да спомена, тате не знаеше,че двамата сме скъсали и мисли,че ходиме още.

Започна да го харесва. То има ли избор?

Пътя към летището не беше скучен. Пяхме и се смеехме.

- Къде са Хоран?. - попита тате.

Всички бяхме на летището и чакахме Бека и Найл.

Джъстин ме закачаше постоянно, а Стефан седеше и го гледаше злобно.

Джей ме прегърна, а аз се опулих, при което той се засмя.

-Стефан ме гледа, така все едно съм му взел обяда. Ревнува. - прошепна.

Обвих двете си ръце около врата му.

-Знам. -промърморих.

- Искаш ли да му го върнеш, да съжалява,че е избрал Барбара. - попита и захапа леко ухото ми.

-Д-да. -заекнах.

Той ми действаше странно. Не беше като Стеф, не можеше дори и да си помислям да ги сравнявам.

-Добре. - каза и постави ръцете си на дупето ми.

Стисна го и се отдръпна от мен усмихвайки се.

-Ето ви! - викна тате.

Беше се стресирал.

Бека дърпаше Найл за тениската, а той горкия охкаше и мъкнеше куфарите.

-Извинявайте! - въздъхна. -Просто, господин винаги съм гладен, не съм ял от половин час, ще умра от недояждане не се откъсна от проклетия хладилник. - повиши леко тон. Всички се сдържахме да не се засмеен, а чичо горкия несмееше да гъкне.

-Хайде, Бека, ела при нас. - викна я София.

Минахме през всички проверяващи устройства.

Самолета беше само за нас, което беше страхотно.

Настанихме се.

Зейн и Лиу седнаха пред мен и Джъстин, като Зейн хвърли поглед на събеседничето ми и започна да си мърмори, като правеше странни физиономи.

Зад мен седна Стефан със сестра си. Тате и Ем бяха заедно, а другите не ги отразих, кой знае колко. Нали за някъде в самолета?

22.

-Дарси, Джъстин и Стефан. Тримката сте в една стая. Стаята ви е на последния етаж, до стаята на Мак и Томо. - каза тате.

-Не може ли да сме в отделни стаи? -попитах тате.

-Не. Качвайте се да си оправите багажа.

****

-Добре, има едно легло и диван. Как ще спиме? -попита Джъсти, след като беше приключил с оправянето на багажа си.

Погледнах него, след това Стефан.

-Както решите на мене ми е все тая.- каза Стефан.

-Еми, добре. - казах, като дори не го погледнах. - Значи аз и Джей, ще сме на спалнята, а ти на дивана. - усмихнах се.

-Както кажеш, дребен. - усмихна ми се Стефан и излезе.

„дребен,дребен,дребен„ това ми се заби в главата. Той ми казваше така.

****

Гледна точка на Стефан.

Излезнах от стаята и се подпрях на стената. Немога да я гледам с този изрусен идиот.

Полудявам.

Защо всичко трябва да е толкова сложно.

Дори и Барбара не дойде с мен. Техните не я пуснаха.

Реших да й звънна, поне да се разсея от Дарси.

След третото позвъняване вдигна.

-Хей, бебе. Как си? - попитах я.

-Липсваш ми. Искам те.

-И аз съм добре, мерси,че попита. -засмяхме се.

-Пристигна ли, Стеф?

-Да, преди 4 часа. Чакам да вечеряме след час или два и да заспя.

-Ойй,бебенцето ми. -изписка.

Видях мама и сестра ми да идват насам.

-Мдаа. Добре аз ще затварям, по-късно ще се чуем,бебе. Целувки. - казах набързо и затворих.

Прибрах телефона си в дънките и се затичах към двете мой кралици.

Хах обожавам да ги наричам така.

-Мамо, на къде. - спрях се пред тях.

Сестра ми беше сърдита.

-Да потърся Хари, сестрати искала при него. Обясних й, че той е зает сега,но тя не, разсърди се и почна да реве.

Засмях се. Винаги реве, когато не стане нейното.

-Ела, мъник.

Протегнах ръце към нея. Тя се гушна в мен и се засмя.

-Няма да ядосваш, мама. -казах и строго.

-Нама. - каза и ме целуна на бързо.

-Хайде,мамо. Отиди и си почини, аз ще я заведа при Хари.

-Оо Стеф, мерси. - каза и ни целуна двамата по блузата.

- Мами, до посе. - каза дяволчето й се засмя.

-До после, се казва. Не се лигави. - сръчках я.

-Хайде, деца. До после. - каза и тръгна към стаята си.

-Така, знаеш ли къде е стаята на чичо ти? - попитах я, понеже аз нямах никаква идея.

-Амии, май беше, горе или беше долу. Обърках се.- каза сладичко.

-Дарсиии! - изписка.

Стреснато подскочих и двете се засмяха.

-Не викай!- скарах й се.

- Не й се карай, малка е. - каза идващата Дарси.

Беше красива.

Късите й панталонки подчертаваха стегнатите й бедра, а бялата блуза разкриваше бюста й.

Беше секси.

-Къде е чичо Хари? -попита Джес.

-Към него ли сте тръгнали? -попита.

-Да! -отговорих вместо сестра ми.

-Добре. - каза просто й тръгна. Тръгнахме след нея.

-Крайната стая е негова и на Ем,после е Зейн и Джиджи, после Хоран, Луи, Ванеса и Дейв,нашата стая, и последните са Томо и

Мак. - каза като вървеше към стаята на Хари предполагам.

-Ванеса и кой? -попита Джес.

Засмяхме се.

-Чичо Дейв и леля Ванеса, родителите на Мак, не ги ли помниш, мъниче. - отговори й Дарси.

-Помня. -каза и се гушна още в мен.

Спряхме,понеже стигнахме пред стаята.

-Ще влизаш ли? -попитах.

Замълча за малко и накрая отговори.

-Д-да.

Почука.

-Влез. -викна Хари.

Отворих вратата,като преди това пуснах Джес на земята. Тя се затича към чичо си и го прегърна.

Ем и Дарси се засмяха, а аз извъртях очи. Много лигава е станала, но нищо, нали си е моята лигла?

-Как сте? -попита ни Хари, като седна заедно с Джес на леглото.

-Добре. -отвърнах простичко.

-Стеф, защо си сам, къде е Томо? -попита Хари.

-С Мак се натискат или се чукат. -повдигнах рамене.

-Стефан! -викна Дарси. - Не говори така.

-Дарси, ела да ми погнеш. - викна я Ем. Ем беше секси.

-Идвам. -каза й тръгна след нея.

Обърнах се. И двете бяха секси. Ем беше страшна, за годините си.

-Не ми гледай момичетата, Стеф. - скастри ме чичо.

Вдигнах ръце в защита.

Засмяхме се.

-Какво става с гаджето. -попита.

-Нищо, събрахме се преди околко месец, два с Барбара.

-Обичаш ли я?

Обичам ли я?

-Незнам.

-Защо си с нея тогава. -попита ме.

23.

Два дена. Цели два дена седях и мислех за въпроса,който ми зададе Хари.

Наистина, защо бях все още с Барбара. Имам нещо към нея, но чак сега разбрах,че това не е любов. По-точно съм доста привързан към нея...или по образно казано,към нейното тяло.

Тези два дена се бях затворил в стаята при родителите ми и още съм там. Седящ и излегнал се на дивана в апартамента, държащ дистанционното на плазмата.

Но какво да направя, не ми седи с Дарси и плейбоя й. Немога да го гледам. Най-много да си изяде боя.

Осетих побутване. Отворих очи и видях сестра си с тате.

-Какво? -попитах като се наместих по удобно на дивана. Започнахме изграждането на нашата връзка.

- Стига си спал по цял ден, излез навън с Томо, Дарси, Мак, Джъстин. -каза троснато баща ми.

-Да,да, добре. - промърморих.

Лиъм се ядоса от отговора ми. Остави сестра ми при мен и тръгна към вратата.

Засмях се, след мен се засмя и Джес.

-Оправяй се ти с него. Писна ми, без това ще е при теб. -викна ядосано и трясна врата.

Станах от дивана и седнах в края, като се загледах в принцесата ми.

Тя се изчерви.

-Ела, дребен. - казах и разтворих ръце.

Беше тъжна.

-Какво има принцесо?

Обърнах я към мен. Тя се намести в мен и ме прегърна с малките си ръчички.

-Деца,влизам да се изкъпя. Скъпи,наглеждай за половин час сестра си, да мога да се оправя набързо. -извика мама от банята.

Явно тате се бе засякал с нея.

-Добре. -викнах за да ме чуе.

-А сега,кажи, защо моята принцеса е тъжна.

-Мама, тате и една какичка се караха, пред стаята на чичо Зейн. Всички бяха ядосани на тате. А мама плачеше и Хари и кака Ем я пръгръщаха. После не ги чух и чичо Хари, беше до тате и си викаха. И после тате, каза,че не е виновна само Ашли. И посше аз кихнах и всички ме видяха. И тате ме взе и дойдохме. -каза тъжно.

Стоях и гледах, буквално, като гръмнат.

Възможно ли е тате да е изневерил на мама? Но те почти не се караха. Разбираха се.

Ашли,Ашли,Ашли.

Много ми е познато това име.

-Спокойно, дребен. Просто са разговаряли на висок тон и малко са прекалили. Няма нищо сериозно. -казах и я целунах по челото.

Беше толкова малка и наивна.

-Обещаваш ли ми, бате?-попита ме като подсмъркна.

-Дребен, разбирасе. А ти защо плачеш, а? -попитах я почнах да я гъделичкам.

-не,не. -почна да пищи и да се смее. -Бати, г-гъделичка ме. -каза през смях.

-Наистина ли?

-Д,да. -каза смеейки се.

Спрях да я гъделичкам,понеже имаше шанс да ме напишка. А това не е добре.

На вратата се почука.

-Аз ще отворя. -извика дяволчето и бързо стана от мен, като не пропусна да ме остави без поколение.

Нямаше да стане леля.

-Ъхх. -промърморих и се свих.

-Какоо. Елаа, бати ме гъделичкаше.-чух я да казва.

-Ти гъдел ли имаш?-попита я. Този глас бе до болка познат.

-Отивам при чичо Зейн. -извика и изхвърча.

-Не се бави! -едва мромърморих,но дори и аз не се чух.

-Стефан? -попита леко Дарси.

Чувах стъпките й.

-Олеле, добре ли си? -каза бързо и веднага седна на пода.

-Да, само където приятелчето ми не е. Това малко. -бях прекъснат.

-Леко с думите. -засмяхме се.- По добре ли си?

-Да. -казах и се изправих леко в седнало положение.

-Защо не спиш при нас. -попита.

А така,защо?

-Защото, ами дивана там нещо не ме харесваше. - засмях се леко.

-Неставаш за лъжец. -каза и седна на дивана до мен.

-Знам. -засмях се.

-От както не не те виждах тези два дни, нещо в мен изперка.-говореше тихо.

Тръгнах да казвам нещо,но тя ми направи знак да замълча.

-Знам, че си с Барбара,че между вас има нещо,дори и да е само секс..знам го, но мойте чувства,дори и след раздялата,която стана и това отделечаване, което последва, не попречиха на мен да те...да те обичам още. Между мен и Джей няма нищо, предложи ми просто да ми погне, за да ревнуваш.-замълча. -Знам,че нямаш нищо към мен. Разбирам те,но просто исках да ти го кажа.-каза и ме погледна.

Незнаех какво да кажа или направя. Просто..Тя има чувства към мен.

-Подяволите. -казах и станах от дивана. Отидох до стената и я ударих. Усещах как всичко в мен пулсира.

-Стеф? -усетих ръцете й да се увиват около бицепса ми.

Обърнах се рязко и я допрях в стенаната. И двамата дишахме тежко. Погледнах устите й.

Желанието да я целувам и да я правя моя ставаше все по голямо.

Докато се усетя вече я целувах, целувах вратът й, а тя стенеше.

Премахнах тениската й. Оставях малки целувки около гърдите й.

Ръцете й се озоваха върху корема ми.

-Укротете страстите.

С Дарси веднага се отделихме един от друг. Метнах й тениската и тя се облече.

-Извинете? Не сте ли объркали стаята? -попитах, като застанах пред Дарси.

Пред мен стоеше една млада изискана дама. На не повече от двадесет и пет,шест години.
Гледаше Дарси. Неотделяше поглед от нея.

-Тук ли живее г-н Пейн.-попита. Гласа и беше толкова изпипан. Караше те да настръхнеш.
Беше висока и слаба. С кестенява коса и кафяви очи.

-Да, но в момента не е тук. -казах троснато.

-добре, а ти сигурно си Сте. -беше прекъсна.

-Напусни веднага! -извика мама. Явно се беше изкъпала.

-Защо, търся Пейн и Стайлс. Трябва да си поговорим с двамата. -каза и се усмихна. Дори не потрепна, като чу мама.

-Ашли, изчезвай, иначе няма да се разминеш само с викане. -отсече мама.

-Защо търсиш тате?-попита Дарси, явно игнорираща, зараждащия се спор с мама и непозната Ашли.

Може би не бе непозната?

-Трябва да говоря с него. -каза и изчака, явно искайки да се представи.

-Дарси. -каза.

Красивацата,която ни прекъсна, която явно беше замесесена с баща ми и Хаз пребледня.

-Дарси, Дарси Стайл?-попита й в очите й се заформиха сълзи.

24.

О,Боже мой! Това,това е майката на Дарси.

Ето защо мама реаргира така. Но, само заради това, нещо не ми се връзва.

Губи ми се нещо в цялата тази ситуация.

Дарси стисна ръката ми и погледна мама.

-Ашли! -чуха се викове. Това беше чичо Хари.

Усетих дългия маникюр на Дарси.

След няма и десет секунди той връхлетя в стаята.

- Подяволите, какво си мислиш,че правиш? Живота ти ще стане ад, обещавам ти! Нямаш никакво право да се връщаш. - викаше срещу красавицата.

Тя седеше и го гледаше право във вече почернелите му от гняв очи. Беше много ядосан, това можеше да се забележи и от километри.

- Имам всяко едно право,Хари. - изчурулика тя,като се приближи максимално до него. Мина с показалеца си по гърдите му. - Знаеш го. - погледна го в очите и се усмихна.

-Всичко е минало! Ти си минало, връзката ни е минало и твоята или по добре да кажа вашата изневяра е минало. Ти си нищо сега. - каза Хари,като я отблъсна от себе си.

Гледна точка на Хари.

Изхвърчах от стаята. Изках да я намеря. Да намеря жената,която ме е правила на кретен през цялото това време.

-Ашли! -викнах и изтичах в стаята на така наречения ми приятел.

-Подяволите, какво си мислиш,че правиш? Живота ти ще стане ад, обещавам ти! Нямаш никакво право да се връщаш! -ивиках ядосано в лицето й.

Няма правото, няма никакво шибано право да идва отново и да разваля всичко.

Заряза ме, заряза ме сам с Дарси.
Не ни потърси, а сега реши да се сеща,че има дъщеря, но не,Дарси не е нейна вече.

- Имам всяко едно право,Хари. -каза. Мина с показалеца си по гърдите ми. Настръгнах. -Знаеш го. - погледна ме в очите и се усмихна.

-Всичко е минало! Ти си минало, връзката ни е минало и твоята или по добре да кажа вашата изневяра е минало. Ти си нищо сега. -казах,колкото се може по спокойно.

-Ти,ти ме познаваш?- продума Дарси тихо.

Чак сега забелязах принцесата си. Не трябва да разбира за нея,не и така. Трябва да остане с горе долу доброто впечатление за нея. Не е честно спрямо нея.

-Да, мила. - каза Ашли, като гласът и се разтрепери.-Станала си много красива. Имаш добър вкус за момчета,точно като моя. - каза и погледна Стеф, след това към мен.

Не,не. Не на мен тия.

Аз съм с Ем. О,Боже, Ем. Забравих я,щях да я водя на закуска.

-Дарси, отидете с Стефан навъм,моля те и ако видите Ем, кажи й направо да ме чакам в ресторанта на хотела.-казах й.

Погледнах я.

-Първо искам да знам, коя е тя. -каза като мина и застана пред Стефан,който беше застанал пред нея защитнически.

Разбирах го.

-Аз съм. -веднага прекъснах Ашли.

-Тя е минало. -казах малко по нервно, от колкото възнамерявах.

-Минало, значи. -попита като пусна сълза.

-Какво става тук, кажете ми, тате? -протестира Дарси.

В момента не бях на себе си.

Появата й не ми действа добре.

-Не се меси, принцесо. Не и сега,моляте. Отиди при Ем, не я карай да ме чака, обясни й,че след малко идвам.

-Стой, трябва да знаеш нещо. - прекъсна ме Ашли. -Ти си моя дъщеря. -изстреля набързо.

Мамка му! Шибана, Ашли.

Хвърлих й гневен поглед, а тя заплака.

-Дарси.-започнах и се приближих до нея.

Тя отстъпи назад и Стефан я прегърна. Държеше я.

-Не, не,не. Остави ме. -каза и ме погледна, почна да се дърпа, но Стеф не я пускаше.

Шептеше й. Тя се поуспокой малко.

-Ти,ти каза,че тя ни е напусна,когато бях на не повече от четири или пет години. Каза,че повече няма да я има,че е заминала и няма да се върне. -погледна ме. Премести погледа си върху Ашли. -Нямаш никакво право да идваш тук сега и да разваляш всичко. Знаеш ли какво си причинила на всички, на мен, на тате? Той те е обичал. Можел е да бъде с всяка, но е избрал теб, защо се върна.- говореше нервно,като една се сдържаше са не рухне. Познавах я добре.

-Съжалявам, скъпа. -проплака Ашли.

-Съжаляваш? Остави ме без майка, рабираш ли? Трябваше ми майчина подкрепа и обич, толкова много време, а теб те нямаше. Нямаше те,когато ми разбиха сърцето, нямаше те когато бях щастлива,нямаше те на рождените ми дни, нямаше те. Имаше те само не повече от четири години. Нямаш право да си тук. -крещеше.

Свиваше ми се сърцето,като я слушах как говори,но това беше самата истина. Аз неможех да я оправя.

-Не смей да съсипваш отново живота на Стайлс! Има жена до себе си, която държи на него. -каза накрая по спокойно Дарси.

-Искам да се реванширам за годините,който ме нямаше. -каза. В гласа и се четеше тъга.

Може би наистина иска да оправи нещата.

„ -Хайде, Дарси! Ела да вземем татко от хола,понеже не исла да излезне. -каза засмяно Аш.

-Айде, мамо. -чух прелестния глас на малката ми принцеса.

Тя се затича към мен и ми се метна.

-Дребосък, ще те изям. -казах и почнах да я гъделичкам.

-Мами,мами, тате ме гъд-гъделичка. -пищеше и се смееше.

-Хари. -скараха му се и двете.

Погледх ги и се нацупих.

-Няма се сърдиш, тати. Айде, мамо,ела, цункай тати и ще се усмихне и ще гледаме за Барби. -каза весело.

Ашли се приближи до мен и ме целенуна леко. Седна до нас. Преместих дарси от едната ми страна . Прегърнах съпругата си през кръста и я придърпах към себе си. А Дарси я гушнах.

-Обичам ви, не искам да се разделяме.-прошепнах.

-Аз също, Хари. -каза Аш и се отпусна.„

-Един ден, дай ми един ден.

Разтърсих глава. Спомените изникнаха в главата ми.

Погледнах неразбиращо,поради факта,че се бях отнесъл.

-Дай ми един ден, за да се поопознаем малко.-каза Ашли, на Дарси.

Погледнах Дарси. Беше се замислила.

Кимна.

-Един ден. След час долу. -каза и задърпа Стеф със себе си.

24.

О,Боже мой! Това,това е майката на Дарси.

Ето защо мама реаргира така. Но, само заради това, нещо не ми се връзва.

Губи ми се нещо в цялата тази ситуация.

Дарси стисна ръката ми и погледна мама.

-Ашли! -чуха се викове. Това беше чичо Хари.

Усетих дългия маникюр на Дарси.

След няма и десет секунди той връхлетя в стаята.

- Подяволите, какво си мислиш,че правиш? Живота ти ще стане ад, обещавам ти! Нямаш никакво право да се връщаш. - викаше срещу красавицата.

Тя седеше и го гледаше право във вече почернелите му от гняв очи. Беше много ядосан, това можеше да се забележи и от километри.

- Имам всяко едно право,Хари. - изчурулика тя,като се приближи максимално до него. Мина с показалеца си по гърдите му. - Знаеш го. - погледна го в очите и се усмихна.

-Всичко е минало! Ти си минало, връзката ни е минало и твоята или по добре да кажа вашата изневяра е минало. Ти си нищо сега. - каза Хари,като я отблъсна от себе си.

Гледна точка на Хари.

Изхвърчах от стаята. Изках да я намеря. Да намеря жената,която ме е правила на кретен през цялото това време.

-Ашли! -викнах и изтичах в стаята на така наречения ми приятел.

-Подяволите, какво си мислиш,че правиш? Живота ти ще стане ад, обещавам ти! Нямаш никакво право да се връщаш! -ивиках ядосано в лицето й.

Няма правото, няма никакво шибано право да идва отново и да разваля всичко.

Заряза ме, заряза ме сам с Дарси.
Не ни потърси, а сега реши да се сеща,че има дъщеря, но не,Дарси не е нейна вече.

- Имам всяко едно право,Хари. -каза. Мина с показалеца си по гърдите ми. Настръгнах. -Знаеш го. - погледна ме в очите и се усмихна.

-Всичко е минало! Ти си минало, връзката ни е минало и твоята или по добре да кажа вашата изневяра е минало. Ти си нищо сега. -казах,колкото се може по спокойно.

-Ти,ти ме познаваш?- продума Дарси тихо.

Чак сега забелязах принцесата си. Не трябва да разбира за нея,не и така. Трябва да остане с горе долу доброто впечатление за нея. Не е честно спрямо нея.

-Да, мила. - каза Ашли, като гласът и се разтрепери.-Станала си много красива. Имаш добър вкус за момчета,точно като моя. - каза и погледна Стеф, след това към мен.

Не,не. Не на мен тия.

Аз съм с Ем. О,Боже, Ем. Забравих я,щях да я водя на закуска.

-Дарси, отидете с Стефан навъм,моля те и ако видите Ем, каци и направо да ме чакам в ресторанта на хотела.-казах й.

Погледнах я.

-Първо искам да знам, коя е тя. -каза като мина и застана пред Стефан,който беше застанал пред нея защитнически.

Разбирах го.

-Аз съм. -веднага прекъснах Ашли.

-Тя е минало. -казах малко по нервно, от колкото възнамерявах.

-Минало, значи. -попита като пусна сълза.

-Какво става тук, кажете ми, тате? -протестира Дарси.

В момента не бях на себе си.

Появата й не ми действа добре.

-Не се меси, принцесо. Не и сега,моляте. Отиди при Ем, не я карай да ме чака, обясни й,ме след малко идвам.

-Стой, трябва да знаеш нещо. - прекъсна ме Ашли. -Ти си моя дъщеря. -изстреля набързо.

Мамка му! Шибана, Ашли.

Хвърлих й гневен поглед, а тя заплака.

-Дарси.-започнах и се приближих до нея.

Тя отстъпи назад и Стефан я прегърна. Държеше я.

-Не, не,не. Остави ме. -каза и ме погледна, почна да се дърпа, но Стеф не я пускаше.

Шептеше й. Тя се поуспокой малко.

-Ти,ти каза,че тя ни е напусна,когато бях на не повече от четири или пет години. Каза,че повече няма да я има,че е заминала и няма да се върне. -погледна ме. Премести погледа си върху Ашли. -Нямаш никакво право да идваш тук сега и да разваляш всичко. Знаеш ли какво си причинила на всички, на мен, на тате? Той те е обичал. Можел е да бъде с всяка, но е избрал теб, защо се върна.- говореше нервно,като една се сдържаше са не рухне. Познавах я добре.

-Съжалявам, скъпа. -проплака Ашли.

-Съжаляваш? Остави ме без майка, рабираш ли? Трябваше ми майчина подкрепа и обич, толкова много време, а твб те нямаше. Нямаше те,когато ми разбиха сърцето, нямаше те когато бях щастлива,нямаше те на рождените ми дни, нямаше те. Имаше те само не повече от четири години. Нямаш право да си тук. -крещеше.

Свиваше ми се сърцето,като я слушах как говори,но това беше самата истина. Аз неможех да я оправя.

-Не смей да съсипваш отново живота на Стайлс! Има жена до себе си, която държи на него. -каза накрая по спокойно Дарси.

-Искам да се реванширам за годините,който ме нямаше. -каза. В гласа и се четеше тъга.

Може би наистина иска да оправи нещата.

„ -Хайде, Дарси! Ела да вземем татко от хола,понеже не исла да излезне. -каза засмяно Аш.

-Айде, мамо. -чух прелестния глас на малката ми принцеса.

Тя се затича към мен и ми се метна.

-Дребосък, ще те изям. -казах и почнах да я гъделичкам.

-Мами,мами, тате ме гъд-гъделичка. -пищеше и се смееше.

-Хари. -скараха мо се и двете.

Погледх ги и се нацупих.

-Няма се сърдиш, тати. Айде, мамо,ела, цункай тати и ще се усмихне и ще гледаме за Барби. -каза весело.

Ашли се приближи до мен и ме целенуна леко. Седна до нас. Преместих дарси от едната ми страна . Прегърнах съпругата си през кръста и я придърпах към себе си. А Дарси я гушнах.

-Обичам ви, не искам да се разделяме.-прошепнах.

-Аз също, Хари. -каза Аш и се отпусна.„

-Един ден, дай ми един ден.

Разтърсих глава. Спомените изникнаха в главата ми.

Погледнах неразбиращо,поради факта,че се бях отнесъл.

-Дай ми един ден, за да се поопознаем малко.-каза Ашли, на Дарси.

Погледнах Дарси. Беше се замислила.

Кимна.

-Един ден. След час долу. -каза и задърпа Стеф със себе си.

25.

Гледна точка на Дарси

Видях майка си,след толкова много време. Не мога да повярвам. Представях си срещата ни да стане по друг начин, а не да прекъсне натискането ми.

Когато излезнахме от стаята на София, с Стеф се запътихме към нашата стая. Двамата мълчахме. Никой нищо не смееше да каже. А и какво може да ми каже, абсолютно нищо.

Сега седяхме на дивана и той ме беше прегърнал.

-Как си? -попита.

-Незнам.

Наистина не знам.

Замислих се, за това, какво направих, преди не по малко от половин час.

„ -Един ден. След един час долу! -отговорих, понеже се замислих. Хванах Стеф и излезнахме от стаята."

-Стеф, дали не сгреших? - попитах го, като се надигнах от него и седнах.

-Не, имаш правото да си с нея и да разбереш нейната гледна точка. Хари не ти е говорил за това,понеже е много болна тема.- каза и стана. ,Хайде ела да видим какво ще облечеш.

Кимнах и тръгнах след него.

-Имаме двадесет минути. -съобщих му.

-знам.

След 15минути бях облякла черни къси дънкови панталонки, червен потник и червените ми Vans.

-Мерси,че си до мен. - казах и се метнах на леглото.

Не получих отговор, стана ми малко кофти, но все пак не трябва да очаквам много.

-Аз също те харесвам, ще скъсам с Барбара още щом се върнем. И ще съм само твой и ти ще си само моя.-каза, като се беше приближил до мен .

Мълчах. Сега ли трябваше да си глътна целия речник?

-Ще бъдеш ли моя приятелка? - попита набързо.

Целунах го. Нямаше какво друго да направя.

Стефан се отдръпна. Дишаше тежко.

-Това значи ли,че повече ръчичките на русия няма да са върху теб? -попита.

Засмях се.

-Да,няма да са върху мен. -казах бързо.

-Хайде да слизаме долу.-задърпа ме към вратата.

-Притесняваш ли се? -попита.

Вървяхме към асансьора, корема ми беше на топка.

Дали се притеснявах, направо умирах.

-Мхм.

Влезнахме в асансьора.

Стеф ме издърпа към себе си и се загледа в устните ми.

Приближи се повече към мен и ме целуна.

Задълбочих целувката и усетих влага между краката си.

Отдръпнах се от него и се засмях.

-Мокра съм. - казах и усетих как топлината се разпространява върху цялото ми лице.

-Хмм- блъсна ме в стената. Смъкна ръцете си към дупето ми и го стисна.- Само от целувките ми ставаш мокра, много си лесна, бебе.

Дишах тежко и обмислях ситуацията.

Вратата се отвори.

-Дарси? - Стеф подскочи и се отдръпна на възможно по голямо разстояние от мен, до колкото му позволяваше това място.

-Тате? - казах и го погледнах.

-Вие двамата?-говореше като си моемаше въздух. -Бяхте, Стефан, стената. Довечера и двамата ви искам в моята стая, ясен ли съм?- повиши децибелите накрая.

-Да, Х-хари. -отговори Стеф и се изниза. -Късмет. -прошепна ми и се усмихна леко.

Гледах го как се отдалечава и ме оставя сама с тате. Това ще е интересно.

-Какво беше това? -попита.

Целувка,мисля.

-попитах те нещо, Дарси. Като се върнеш искам веднага да си в стаята ми! - викна и тръгна към стълбите.

Седях и не мърдах.

Сега го уплескахме.

Как ли ще реагира, като разбере че вече съм ходила с него.

Стеф е пътник.

Разтърсих глава, за да се отърва от всички мисли и тръгнах към майка ми. Не,твърде странно ми звучи.

Ашли ме гледаше с голяма обич.

Изтръпнах, като застанах до нея.

-Искаш ли в Starbucks, на ъгъла е? -попита ме.

Кимнах.

Пътят към кафето беше изпълнен с мълчание.

Исках да и задам много въпроси,защо си тръгна, защо се върна,изобщо ние значим ли нещо за нея, защо се скараха със София.

Не бях усетила кога сме се настанали на по отдалечена маса.

-Е? -проговорих.

-Липсваше ми.

Каза и се усмихна тъжно.

-Разкажи ми защо си тръгна всичко,от самото начало. Искам истината.

-Добре. -въздъхна.

Настаних се удобно и се загледах в нея. Беше красива, няма спор.

-Запознах се с бащати на един техен концерт. Не им бях фен. Най-добрата ми проятелка се беше вманиачила по тях. Знаеше всичко. Техните и подариха два билета. Бях навършила 17 преди месец, а тя още беше на 16. Взе ме със себе си. Така отидохме на концерта. Забавлявахме се. Накрая имаше някаква игра. Нещо от сорта на това, върху,който падне светлината от прожектора,печели ден със своите любимци. Ние бяхме

щастливките,по точното приятелката ми. Знаеш ли как съдбата се шегува с теб. По късно ще разбереш защо и как. Та най добрата ми приятелката беше София. -усмихна се тъжно.

Обмислях казаното до сега.

-Значи така сте се запознали със тате, София и Лиъм така са се събрали? -попитах.

-Да,тяхната връзка потръгна. Роди им се син. Заразлика от нашата. - говореше с тъга.

- Стеф е като баща си. Разбирам защо си с него. -усмихна се. - И двамата са страхотни, Стеф е по младото копие на Лиъм.

- Та прекарахме един ден с тях. Хари не се отделяше от мен. Да, бях млада,красива и умна. Нищо не ми обягваше. Както и сега. Видях Хари днес. Той ще те разбере. Просто се страхува за теб.

-Знам. -прекъснах я леко грубо, но това си е между него и мен. Всичко е между нас двамата.

26.

Сбогувах се с Ашли пред моята стая. Беше празно,но така е по добре за мен. Разказа ми всичко.

Говорехме доста.

„ Бях млада. Бяхме млади и то доста. Хормоните в нас бушуваха. Не мина и месец от концерта, а аз и Хари бяхме вече заедно. Навсякъде пишеше за нас. За нашата връзка. Това донякъде ми харесваше, света разбираше за мен. Аз бях гаджето на британския певец Хари Стайлс. Хари беше на 18. Аз още бях на 17. Връзката ни беше сериозна,обичахме се. Знаеш как е? По малка си, имаш по голямо гадже. Чувстваш се специална. Аз бях така. Бях специална за него,както и той за мен. Запознахме се със семействата на другия. Всичко вървеше по вода,както се казва. Правихме година откакто ходихме. Аз завърших училище. На рождения ми ден той ми предложи да се омъжа за него. Приех, но останахме дълго време само сгодени. Роди се ти, бях на 18. Бях изплашена и то много. Все пак аз все още бях дете, как се очакваше да гледам моето. Родителите ми не бяха много доволни, но Хари, той беше щастлив. Ние бяхме щастливи с теб. Имахме леки спорове с него когато стана на 4 или 5 някъде, тогава аз ви напуснах. Беше ми дошло в повече всичко. Бях твърде уплашена. Незнаех как ще продължа напред. Затова заминах. Наколко пъти имахме вълшебни преживявания с Лиъм, които останаха тайна, нашата тайна, но всичко излезе наяве днес. София, тогава тя беше много наранена,понеже си тръгнах и от нейния жовот. Беше ми гузно, та аз я бях предала... както и да е. Тръгнах си от тях, от всички. Заминах за Германия. Създадох приятелства,семейство. Сега съм стабилна майка на две годишния ми син. Казва се Джейсън. "

Всичко ми се повтаряще отново и отново.

„-Дойдох тук, за да те взема при мен, ако искаш, за да ме упознаеш. Искам да наваксвам изгубеното време.- гледаше ме плахо, страхувайки се явно от моя отгор.

-Незнам. - отвърнах"

Иска да ме вземе.

Имам шанса да получа миг с биологичната ми майка, но ме страх. Страх ме от нещата,който ще станат.

„ Радвам се,че си намерила любовта. Момчето, наистина те харесва"

-Стеф. -продумах. -Какво да правя?

Осъзнавах,че си говоря сама, но не ме интересува. Не и в момента.

Искам просто всичко да свърши.

Гледна точка на Стефан

Стоях в стаята на Хари.

Зейн ми хвърляше погледи, от които ме побиваха тръпки.

Аз съм пътник.

- *Зейн*, излизай. -каза чичо, като влезна в стаята и седна на кревата.

Зейн стана и ми пожела късмет,като ме потупа по гърба.

Преглътнах тежко.

Чу се хлопването на вратата,което значеше,че в стаята сме само двамата.

-Така, искам да знам какво подяволите правеше с дъщеря ми? - говореше почти спокойно,като не откъсваше поглед от мен.

-Аз. -бях грубо прекъснат.

-Какво ти? Искам цялата истина. -каза и ми посочи кревата. Престъпих плахо към него.

-Така...с Дарси,ходихме. -промърморих.

-Кога,Пейн? Кога и колко време? - изсъска.

Стана ми горещо.

-Преди да завърша,не се задържахме много. Тогава още имах чувства към Барбара.

Когато споменах Барбара, той се напрегна или само така ми изглеждаше.

Та игнорирайки това продължих. - Разделихме се, понеже не исках да я наранявам допълнително. Все пак,каквото и да става тя си остава моята принцеса. Но сега разбрах,че чувствата ми към нея са различни.

Млъкнах. Хари ме гледаше. Не беше толкова напрегнат,колкото в началото.

- И какво чувстваш, Стеф? - попита и се загледа в мен.

-Разстапям се. Постоянно мисля за нея.

-Ясно. Сега заедно ли сте? - стана и ме погледна.

-Д-да.

Подяволите, стига съм заеквал.

-Неискам да я нараниш, Стеф. Познаваме се. Знам отношението ти към момичетата. Неискам Дарси да е от тези за един ден, защото повярвай ми, стане ли това, няма да съм толкова добре настроен към нещата,както сега. Дори ще пропусна факта,че сме семейство. Никой няма да те спаси от мен..

Хари приключи речта си, от която само разбрах,че се забърквам в голяма каша,от която няма да излезна жив.

27.

Гледна точка на Дарси.

Всичко се объркa заради Ашли, вече си бяхме в Лондон. Прибрахме се преди два дни. Тате разбра за нас със Стеф, говореше с мен за това и как не иска аз да страдам накрая,защото си оставам неговата принцеса. Доколкото до него и Ем, те се скараха. Той го преживява тежко. Причината за спора беше Ашли, нейното връщане развали живота му. Все още не съм му казала за предложението й. Не знам как да му кажа,това ще го срине още повече.

Докато си припомнях изминалите събития Стеф влезна в стаята ми. Беше с тесни светли дънки и черна тениска. Беше уникален. Забравих за всичко и всички щом се приближи до мен, усетих устните му върху моите.

Бутна ме на кревата и се надвеси над мен целивайки ме.

Устните му, бях като шоколад за мен, умирах за тях. Започна да оставя мокри следи към ключицата ми. Всичко в мен беше изострено. Усетих как се подмокрям и издодох тих стон. Стеф се подсмихна.

Чух някой да ни вика, но не обърнах кой знае какво внимание. Бях изцяло под влиянието на устните на моето момче.

-Дарси?

Някой нахлу в стаята. Стеф веднага се отдръпна от мен като попарен и се прокашля. Тате ни гледаше, все едно ние сме извънземни.

-Такова, закуската е готова. -каза и излезна от стаята тръшкайки вратата.

-Умирам си просто.

Въздъхна Стеф и се просна на леглото.

-Глупости, не умираш. -казах му и го прегърнах,като се наместих при него.

-Бебе, той ми знае така наречените номера, както ги нарича. Няма да му мигне окото да ме изтрие от Земята. -говореше притеснено.

-Отпусни се. - казах колкото се можеше по възбуждащо и се преместих върху него. Бях в скута му и заплетох ръцете си в косата му.

-Всичко ще е наред. -говорех бавно и тихо в ухото му, като правих вълнообразни движения с ханша си.

Усетих го.

Започна да се успокоява.

-Исками се да те изчукам тук и сега. -промърмори. -но тогава наистина аз ще съм си жив пътник.

Усмихнах се. Бях влюбена в това момче. Стефан Пейн и знаех,че и той в мен.

-Трябва да слизаме. - отбелязах и станах от любимото ми място.

-Хайде.

***

Всичко беше наред, докато не дойде времето за вечеря. Бяхме се събрали цялата компания на ресторант.

-Какво ще ядеш? - обърна се тате към мен.

Замислих се.

-Пилешки хапки. -отговорих бързо, той се засмя и каза на Соф.

-Здравейте, извинете,че закъснях. -чух глас зад себе си.

Усмихнах се по широко изведнъж, но щом се обърнах нямаше и следа от доброто ми настроение преди няколко секунди.

28.

Ашли.

Моята майка.

Беше тук и не беше сама. До нея седеше мъж, който лъхаше целия на изтънченост, а до тях количка. Беше със семейството си, което е създала.

Не усетих, кога съм се разплака, докато една сълза не падна върху ръката ми. Набързо я избърсах и се извиних ,като станах от масата под претекст,че отивам до тоалетната за малко. София ми прати съчувстваш поглед, а аз и се усмихнах леко.

Минавах през различните маси и вече пусках сълзите си на свобода.

Защо е тук? Защо точно с тях? Трябваше ние да сме на тяхното място.

Бях в тоалетната. Хванах се за ръба на плота и затворих очи. Всичко си беше добре преди. Защо се върна? Ако каже на тате, че иска да отида при нея за малко? Дали ше се разочарова от мен,ако отида.

Усетих две ръце да ме обгръщат.

Стефан.

Усмихнах се. Винаги е до мен.

-Бебе, как си? -попита ме и целуна вратът ми.

-Зле съм. -обърнах се към него.

Заключихме погледите си.

Преди да се усетя започнах да му говоря.

-Тя е тук отново и то със своето семейство. Семейството, на което се е отдала, на което дава обич и подкрепа. Трябваше да дава всичко това на нас с Хари, а не на тях. Стеф, нямаше я когато имах нужда от нея.

-Принцесо, имаш нас, мен. Всички сме до теб. -прекъснах го.

-Знам, но тя не е до мен, не е била. София е била до теб,когато са ти разбивали сърцето или когато си падал от колелото,когото синсе пребирал пиян, помагала ти е с домашните даже.. а така наречената ми майка не е правила това, нямаше я. Била е с с друг, а не с тате. Тогава той е имал нужда от нея, а тя е била в прегръдката на друг.

Вече плачех.

-Спокойно, не плачи. Ще се наредят нещата. А сега да ти изплакнем лицето и да се връщаме при останалите.

Стеф се погрижи за мен, докато аз се сдържах да не се разплача отново.

-Готова си, да тръгваме? - попита ме.

Въздъхнах.

-Хайде. -намръщих се и тръгнах напред.

За секунда се озовах в ръцете на приятеля си. Гледаше ме с толкова много обич или просто на мен така ми се струваше, но ми харесваше този влюбен поглед.

-Не и преди да те целуна. - веднага постави устните си върху моите. Целуна ме нежно и бавно, като захапа долната ми устна и веднага се отдръпна.

-Да тръгваме.

Излезнахме и след по малко от минута, бяхме при останалите.

Тате веднага стана и тръгна към мен. Прегърна ме. Веднага забравих за всичко и всички. Неговите прегръдки винаги ми действаха добре.

-Извинявай за това. -каза и ме пусна.

Погледнах го странно, той не е виновен.

Побутна ме към масата.

-Извинете,че се забавих. -казах и се усмихнах фалшиво.

Започнах да ям, като не обръщах никакво внимание на останалите.

Ръката на Стеф се плъзгаше върху бедрото ми, което ме караше да се чувствам напрегнато и му хвърлях гневни погледи. Той се правеше,че не ме забелязва.

Издадох стон, поради вече приятното чувство, което се беше настъчанило долу в корема ми. Пръстите на Стеф ме докосваха.

Всички се обърнаха към мен, а аз се изчервих. Изкашлях се и взех чашата с вода и отпих от нея.

-Извинете, нещо се задавих. -казах тихо и се загледах в чинията ми. Стефан се засмя, а аз станах още по червена.

Махнах ръката му леко и скръстих краката си. Той се намръщи и изпуфтя.

-Стеф, добре ли си? -попита го тате.

-Да,Хари. -каза троснато.

Тате се засмя.

-Добре, тази вечеря е специална. -започна тате и всички го погледнахме.-Тези дни станаха много неща, които бяха непредвидими. Поканих Ашли, заедно със съпруга й и синът й.- направи пауза. Беше му тежко. Колкото и да отричаше и да криеше.- Говорихме с Бен, за тези които отсъстваха, Бен е

приятелят на Ашли. -погледна ме. На къде биеше с това. - Решихме, че ще е добре да отидеш при тях за две седмици. Какво ще кажеш? - гледаше ме с очакване и надежда.

-Вие го решихте? -попитах тихо.

29.

Гледна точка на Хари.

-Нямаш шибаното право да идваш тук, да казваш,че си й майка и да ме заплашваш с медийните списания!- крещях по телефона.

-О,скъпи. Мога да правя всичко,което си поискам. - отвърна ми Ашли съвсем спокойно. -Ако не искаш ваички да разберат, как си бил използван от най-добрият си приятел ще обедиш дъщеря ни да дойде в Германия с мен, поне за месец, после,ако иска може да се върне или да остаме, колкото си иска. Довиждане Стайлс, целувки.-каза и затвори.

Метнах телефона си към стената.

-Шибана Ашли. - изкрещях.

Гледна точка на Дарси.

Седях в колата на Ашли и съпругът й. Бяхме пристигнали в Германия и в последствие разбрах,че сме в Берлин. Там ще прекарам цял месец без тате и останалите, без Стеф и най-добрата ми приятелка.

-Наспа ли се?-попита ме Ашли.

Кимнах.

-Дейвид, говори ли с Зак да освободи половината стая? -попита го. Зак?

-Ъм, кой е Зак? -попитах тихо.

-Синът ми. Ти си на 16, нали? -попита ме.

Син? Къде попаднах?

-Да след седмица ги правя. -усмихнах се.

-Е той е на осемнадесет. Ще се разберете. Ще си в неговата стая, надявам се,че няма да е проблем?

-Не. -казах и взех телефона си.

Разгледах социалните мрежи в които имах регистрация и получих съобщение от Стеф.

„Липсваш ми....ти усмивката ти, всичко."

Усмихнах се широко и реших да му звънна. Вдигна веднага.

-Бебе, пристигна ли? Как беше пътуването? Как е обстановката? -зададе всичко много бързо.

-Ей, липсваш ми. Пътувам още, сега сме в Берлин. Там живеят. -казах. Получих поглед и усмивка от майка ми. Майка ми? Чувствам го много странно.

-Хмм Берлин значим? -попита и се засмя.

-Да.-потвърдих.

-Поне ще си починеш малко от обстановката тук, стаята тии няма да е като публичен дом. -засмяхме се.

-Даа, относно това.-бях прекъсната.

-Какво? -попита с притеснение.

-Емии, те случайно имат дете и ще съм в една стая с него, бебе. -казах тихо.

Не исках да казвам,че е момче,защото той ще се ядоса.

-Е поне е по малко от теб, нали?-попита.

Знаех,че отвътре се изяжда да разбера всичко.

-Амии, не точно. Колкото теб е. -казах бавно и спокойно, поне колкото можех.

-Момиче,нали? - попита отново.

-Бебе, спокойно всичко е наред. -казах му.

-Мамка му Дарси. Момче е нали? -изкрещя и отдръпнах телефона си от ухото.

Дейвид ме погледна в огледалото и ме попита дали всичко е наред. Кимнах му..

-Да, но. -отново бях прекъсната.

-Какво но? Той ще е до теб вечер а аз не, няма никакъв шибан начин да спиш на едно легло с него. Само да те докосне ще го убия. Не ме интересува. -каза много напрегнато.

-Спокойно, за мен ти си всичко. Само ти, никой друг и нищо друго. Ще се видим скоро и ще съм до теб.Обичам те, а сега трябва да затварям. Ще ти звънна, когато се настаня. - казах му всичко, което мислех. Даде ми положител отговор и ме предупреди да внимавам, даже поличих и обещание,че няма да поглежда други момичета. Вярвах му.

-Извинете, че така стана да говоря сега. Надявам се,че не съм ви притеснила. -попитах, въпреки,че дори и да съм ги не ми пука.

-Спокойно,мила. - усмихна се Ашли.- След малко пристигаме.

Кимнах, нямаше какво друго да кажа.

„Бъди мила. Няма да стоиш дълго, дори да ти хареса. Мястото ти е при мен. Ще ми липсваш принцесо. Много те обичам. Ако има нещо ми звънкаш веднага и те прибирам, ясно?"

Думите на тате ми се повтаряха вече от няколко минути
Ще се държа добре, ако получавам в замяна същото.

-Пристигнахме, ако искате слезте, аз ще паркирам колата. - съобщи Дейвид.

Погледнах през прозореца. Имаше средна по големина къща, по малка от моята в Лондон. Беше на два етаже, сива. Двора бе

среден и си личеше,че е подържан. На алеята бяха разпръснати играчки и имаше футболна топка.

Кимнах и слезнах от черният рейндж ровър.

-Ще ти хареса. Тук е спокойно. Съседите са мили хора. Имат дъщеря колкото теб, може да се запознаете, ако искаш. -заговори Ашли, като ходехме към входната врата.

-Може.- бях нервна. Цял месец, какво ще правя? Никой не познавам и ще си седя вътре. Едно пропиляно лято. Въздъхнах.

-Това е хола. -каза, като затвори вратата. Помещението беше голямо. Имаше плочки и изглеждаше прилично.

-В ляво е кухнята, а в дясно е килера..Ела, горе са спалните. Първата е нашата с Дейв. Втората е на Джейсън, а последната е на Зак, но вече и твоя. -усмихна се.

Кимнах, просто нямаше какво да кажа.

-След малко ще ти донеса багажа. Забравих, в стаята има баня, можеш да се освежиш,ако искаш.

-Добре, отивам.

Стаята беше голяма. Имаше едно легло, което беше срещу вратата, но поне беше голямо. Гардероба беше голям, до него имаше бюро, на което бе поставен лаптоп и бельо. Засмях се. Напомняше ми на Стеф.
Прозореца бе голям и се виждаше предния двор. Стаята, бе чиста. Имаше само хвърлени черни найкове и светли дънки на пода. Забелязах и голямото огледало в единя ъгъл на стаята.

Седнах върху бюро,като бутнах лаптопа малко.

Затворих очи за малко.

-Ти сигурно си Дарси? -чух глас, беше дрезгав. Отворих очи и погледнах към източника на гласа.

Кимнах. Беше по хавлия,която се крепеше едва. Признавам бе

красив. Имаше стегнато тяло и зелени очи.

-Ти си Зак? -попитах, след като го огледах.

Кимна. И се приближи до мен. Наведе се към мен, а аз се вгледах в него.

-Бельото. - усмихна се и го взе.-отивам да се облека.

Кимнах и го изпратих с поглед към банята.

Как ще седя с него, ако се разхожда така, но Стеф е по хубав.

Стеф, той ще откачи, ако разбере, че се съм се запознала така с него.

30.

Оправих си багажа и Зак ми предложи да излезнем с неговите приятели. Съгласих се, понеже това ми звучи по-добре, отколкото да умирам от скука в стаята. Намирахме се в една площадка в близост до къщата, беше на три пресечки по нагоре. Обясни ме,че ще си прекарам един страхотен месец тук и после може дажа да го повторя, но аз не бях съгласна с това. Седях на една въжена люлка и се полюшвах леко.

-Ето ги!- засмя се Зак и се затича към тях. Обърнах се към тях. Беше групичка от три момчетата и две момичета. Зак им обясни нещо и ме посочи, след което тръгнаха към мен.

-Дарси, това са Бред-посочи ми високо, слабо момче с зелени очи.-Ейдън и сестра му Ел-те бяха доста еднакви, високи, с рижава коса, лунички и кафяви очи, бяха красиви.- и на последно място- засмя се-това са Хенри и Джанел, те са двойка. -Хенри, беше мускулест и ми излеглеждаше доста страшен, а Джанел изглеждаше доста симпатична и беше много красива.

-Приятно ни е.-казаха всички в един глас и се засмяхме.

-И на мен. -усмихнах се.

-Е какво ще правим? -попита Хенри, мисля.

-Можем да отидем в нас? -попита ги.

-Супер, хайде.

Вървяхме отново към къщата. Чувствах се странно и ми беше неловко да съм с тях. Те бяха на по осемнадесет, деветнадесет и ме мислеха за по малка. Всички се смяха, а аз ги слушах и вървях послушно зад тях,като малко изгубено кученце.

Ейдън спря и ме изчака.

-Ей, защо си отзад? - попита и се усмихна,като показа ред бели зъби.

-Не знам, предполагам,че не искам да ви се пречкам. -вдигнах леко рамене.

-Глупости, не ни се пречкаш. -побутна ме леко.

-Ти, да не би да ме бутна? -попитах с престорена изненада. Ейдън ме погледна стреснато и ведна отрече.

Застанах изведнъж пред него и му разроших косата.

-Не, ти не го направи. -изпищя.

Затичах се към останалите и точно да се метна на Зак, рижавия ме хвана през кръста,метна ме на рамо и ме замъкна в обратната посока. Почнах да пищя.

-След малко идваме. -извика на останалите,които гледаха с насмешка разиграващия се цирк.

-Пусни ме. -започнах да го боцкам с пръст, но той не ме отрази. -Къде отиваме? -въздъхнах и се отпуснах, поне като ме носи, нека да ми е удобно.

-Да вземем едно момче.

-Кое момче?

-Не го познаваш.

-Е ти ще ме запознеш. -усмихнах се чаровно, въпреки,че той не можеше да ме види.

-Не, няма. -каза.

-Пф. -въздъхнах.

-На колко си? -попита след няколко минути.

-На колко ти изглеждам? - ръчнах го отново и той подскочи. Засмях се, а той ме раздруса, което спря моя смях.

-Осемнадесет?

-Нее, след седмица правя шестнадесет. -засмях се.

Спря и усетих земята. Беше ме пуснал. Гледаше ме странно.

-Ти се шегуваш,нали?-попита.

Поклатих глава.

Какво толкова,като съм на шестнадесет. Света свършва? Не!

-Добре, а ти на колко си господинчо.

-На двадесет, вчера ги навърших.-след казаното гледах като цапната с тиган, и отново се оказах преметната и висяща с изглед към земята и неговият задник.

-Хубаво дупе, клякаш или? -попитах като едва сдържах смеха си.

-Не, но ти клякаш като гледам. - засмя се.

-Идиот. -изумтях.

-Ерик!-изкрещя изведнъж. - Айде рус, по-бързо. Зак и останалите ни чакат.

-Влизай в колата, Абигейл ше ни закара, на път им е.-викна момечето.

-Можеш ли да ме пуснеш. -попитах. -Вече твърде много време ме носиш. -засмях се.

-След малко, дребосък.

-След малко,дребосък. -измърморих.

-Чувам те, да си знаеш.-каза и спря.

-Айде пускам те.-постави ме на твърда почва, а пред мен имаше

един черен мерцедес. Отвори врата и поздрави някой, след което влезна вътре, а аз си седях до колата.

-Дребен, идваш ли? -засмя се.

Наведох се и какво да видя? Няма място.

-Няма място. - отвърнах му.

Той се мръдна малко притискайки седящия до него. И аз седнах. Тъкмо се настаних и той ме издърпа в скута му. Погледнах го изнанадано.

-Така ше има повече място за останалите. -усмихна се.

-Хубаво. -измрънках.

Въпросния Ерик се качи и те се поздравиха отново.

-Кое е новото попълнение? -попита.

-Дарси, дъщеря на майката на Зак. -каза.

-Приятно ми е. -обърна се към мен и се усмихна.

-И на мен. - върнах му усмивката. Беше красив. Всички ли са толкова красиви? Ужас.

-Е как те оставиха сама с Ейдън? -попита момичето,което шофираше.

-Лесно, аз съм добро момче. -побърза да каже.

-Само добър не си, ако имаш проблеми с него ми кажи!

-добре. -Засмях се леко.

-Оо я стига. -въздъхна.

-Оо братчето ми се расърди. -каза шеговито.

-Да,да можеш да млъкнеш и да караш.

-По полека с думите,може да си на двадесет,но още мога да ти врътна един шамар.- засмя се.

-Знаеш,че те обичам, Аби.

-И аз Така, а сега слизайте. Доскоро Дарси. -помаха.

-Довиждане.

-Как изобщо я чукаш? -обърна се към Ерик.

-Със страст. - Ейдън направи отвратена гримаса.- Ти попита. -замсяхме се.

-Той ходи с нея, а тя ми е сестра. -изясни ми и ме придърпа в прегръдка.

-Имаш ли ключ?-попита ме.

-Не.

-Звънни на някой да ни отвори. -обърна се към приятеля си.

След пет минутно чакане, ни отвори Ашли.

-Здравейте, госпожо.-поздравиха я.

-От кога сте толкова любезни, Ейдън? -повдигна вежда. -Какво сте сътворили?

-А, нищо. Качваме се. -каза като ме задърпа нагоре.

-Дарси? -повика ме Ашли.

Спрях и се обърнах към нея.

-Хари звъня, каза да му се обадиш.

-Добре. -лазах и извадих телефона си. Набрах тате и погледнах Ейдън.

-Можеш да отиваш при останалите, за да не скучаеш докато говоря. -

-Не, не, неговоря на теб.

-Извинявай. -прошепнах.
.-отивам при останалите.-кимнах.

31.

Тете ми каза,че се е сдобрил с Ем и сега всичко е както беше преди. Разказах му,че съм се запознала с нови хора и може би няма да е толкова лош престоя ми тук. Стеф не ми беше звънял, което малко ме разстрои,но Ейдън ме развесели докато гедахме филм. Целихме се с пуканки и пищяхме от страшните сцени, е поне аз.

Цяла седмица излизах със Зак, Ейдън и приятелите им. Беше забавно. Една вечер бяхме на някакъв увеселителен парк и се сдобих с малко плюшено коте от Ейдън.

***

Събудих се от почукване на вратата. Измърморих нещо и се завъртях на другата страна,но с моя късмет тропането продължи. Метнах завивката на земята и се огледах. Зак го нямаше,което ме учуди,понеже беше още рано, а той не се щадеше от сън. Тропането продължи.

-Идвам.-извиках и се запътих с лениви крачки към вратата. -Какво подяволите искат....- отворих вратата с замах и се бях подготвила да напсувам човека,които ме безпокои толкова рано, но замръзнах и май си глътнах целия речник.

-Няма ли да прегърнеш приятеля си? -попита с усмивка Стеф. Той беше тук, за мен. В Германия.

Започнах да пищя от радост и се метнах върху него. Малко се олюля,но се задържа на крака.

-Честит рожден ден, принцесо!-прошепна ми в ухото и се отръпна от мен. Погледна ме и след миг сля устните ни в едно.

-Ти, как, защо? Защо си тук? -исках да го питам много неща,но

бях много развълнувана и сичко излизаше сякаш без команда.

-Нека първо да влезем да се облечеш, за да слезнем долу? - попита и ме целуна отново,но за кратко.

Кимнах и той ме пусна,като затвори вратата.

-Е, как е принцесата ми? -попита и се излегна на леглото.

-Вече по-добре,ти?

-Аз също. -отговори ми.

-Майната му на дрехите,искам да съм до теб. - изписках и се настанъх при него. Стеф ме придърпа и аз седнах върху него.

-Липсваше ми-прошепна и ме целуна- много, нямаш си и на представа колко. - смъкваше целувките надолу.

-Мхмм. -измърморих, като се движех бавно.

На вратата се почука.

-Да-казах като още седях в Стеф.

-Честит рожден ден, мила. -Чу се гласа на Ашли. Станах с леко нежелание, но още бях усмихната и я прегърнах, тя май се смути,предполагам не бе очаквала точно тази реакция,но да бъдем честни, то и аз не очаквах да я прегърна,но се случи.

-Благодаря. -прошепнах.

-Заповядай,това е за теб. -подаде ми една бяла кутия.

-Мерси.

-Стеф, оправете се и слезте долу за закуска. Дарси, Зак е в кухнята с Ейдън. Направо може да отидете при тях докато оправя масата. - кимнах.

-Добре, оставям ви. - погледна ни и излезна.

-Ейдън? - повдигна вежди Стеф.

-Приятел на Зак, най-добър да съм по точна. -казах и се върнах при него. -Какво да облека? -попитах го.

-Ммм сивия клин на адидас и потник? - извъртя очи.

Винаги когато бяхме заедно го питах това.

-Става. -казах и извадих дрехите.
Съблякох си блузата, която ми служеше за пижама и облякох потника, след което обух клина.
Осешах погледа на Стеф върху себе си и се обърнах с усмивка.

-Не се смей, не знаеш какво ми причиняваш. -измънка. Засмях се и му пратих въздушна целувка, а той я хвана и я постави върху приятелчето си,като ме погледна с невинен поглед.

-Идиот. - казах тихо и се обърнах.

-Твоя идиот. -каза зад мен,като ме прегърна.

-Дарси, слизайте! -извика Зак.

-Хайде. -задърпах го.

След няма и минутка бяхме в кухнята.

-Честит рожден ден Дарси ! -извикаха Ейдън и Зак.

-Колко мило, благодаря ви. -прегърнах ги по отделно.
Ейдън ме завъртя, а аз изпищях от изненада.

-Кхъм. -прокашля се Стеф,който се беше облегнал на рамката на вратата.
Ейдън ме пусна и се усмихна извинително.

-О, да. Забравих, момчета това е Стефан, гаджето ми. Стеф това са Зак и Ейдън. - представих ги и отидох до Стеф. Те се прегърнаха по братски,както се прегръщат момчетата.

-Ще ядем ли? -попитах ги.

-Да,хайде.-каза Зак и седна на масата.

32.

Всички звъннаха и ми честитиха празника. Прекарах целия ден с Стеф,Ейдън и Зак.

Сега седяхме в хола и гледахме телевизия,понеже деня беше почти към края си. На дивана бяхме аз и Стеф, като се гушкахме и от време на време той ме целуваше леко. Не се отделяше от мен.

-Колко време можеш да останеш? -попитах го шепнешком, за да не преча на зомбираните ми приятели, които гледаха филма с доста голям интерес.

-Не знам, предполагам докато Ашли не ме изхвърли,като мръсно коте от тук.-засмя се,а аз го сръчках.

-Няма,бъди спокоен. А как чичо се нави да те пусне?-полюбопитствах.

-Трудно, леко се поскарахме,но мнението му няма значение вече, понеже съм при теб. Тук. -ухили се.

-Не искам да се караш с тях. -измрънках.

-Няма, но да знаеш Хари колко се притесни. То не беше едно двучасово говорене и предупреждение. Вече знае какво ще каже на майка ми, за да излезне невинен ако се скараме. -засмя се.

-Да, той си е такъв. Ти го знаеш най добре. - засмях се.

-Не отричам. - намигна ми.

Звънна нечий телефон. Мелодията ми беше позната.
Стеф се надигна и ме целуна отново. Прожепна ми,че идва след секунда за да провери кой го търси и аз кимнах.

-Изглежда свестен, нали Ейдън?-попита Зак.

-Става да. - каза някак троснато, а Зак се ухили все едно е разбрал нещо тайно.

-Колко време ще остане? -попита Ейдън,като не отделяше поглед от телевизора.

-Нямам идея. -отвърнах честно.-Нали няма проблем,че е тук?

-Разбира се,че не. -отвърна Зак и сръчка Ейдън.

-Да. -включи се.

-Дообре.-кимнах.

33

Гледна точка на Стефан.

Телефона ми звънна и трябваше да оставя Дарси за малко. Поставих й една кратка и бърза целувка по устните, на които още не мога да се нарадвам и станах.

Телефона продължи да звънни и това беше знак,че трябва да вдигна. Беше непознат номер.

-Да, моля.

-Оставаш цял месец при Дарси. -съобщи ми човекаот другата странаи зацепих, че това е мама,явно беше сменила телефона си.

-Не може да бъде? Сериозно ли говориш? -попитах я.

Бях доста развълнуван и исках да разбера всичко, след което да кажа на бебето ми.

-Да миличък, но искаме от теб да внимаваш. Трябва да затварям, сестра ти се събуди. Обичам те. -каза набързо и затвори.

Кимнах,въпреки,че тя не може да ме види.Прибрах телефона си и се върнах при останалите видимо доволен.

Настаних се до момичето ми и я сложих да се седне в скута ми. Тя се засмя и се изчерви.

-Стига, Ейдън и Зак са до нас. -пръморни.

-Не ми пука,знаеш това. - прошепнах й на ухо и поставих ръцете си на дупето й.

Забелязах как Ейдън гледаше към нас. Харесваше я,но тя си беше моя. Няма да я има.

Нека да покажем на момчето, на кого е това момиче.

Погледнах Дарси в очите и я придърпах още към мен,така че устните ни да се слеят. Вкарах езика си и тя изстена, а аз се подсмихнах. Хвърлих поглед към Ейдън, който ни гледаше все едно е някоя девствена кучка. И леко отблъснах Дарси от мен.

-Имате ли стая в излишък?-попитах с ехидна усмивка.

-Да, имаме, да не реши да останеш за повече? -повдигна вежда.

-Още месец,тръгвам заедно с момичето си. - усмихнах се.

Дарси изпищя и ме стисна силно. Бих казал доста силно.

-Не мога да повярвам, това ще е един прекрасен месец. -изписка още прегръщайки ме.

-Трябва да тръгвам. - рязко стана Ейдън. Погледнах го неразбиращо и кимнах.

-После ще се чуем Зак. - обърна се към него.

-Какво му стана?-попита Дарси видимо притеснена.

Какво толкова се притеснява за него.

-Ейдън! - извика след него. -Чакай, стой. -извика още веднъж и се дръпна от мен рязко.

-Какво за бога? -попитах раздразнен и я хванах за китката.

-Трябва да видя, искам. -погледна ръката ми.

-Мамка му,прави каквото искаш. -казах й я блъзнах леко по рамото,като минах покрай нея.

Обух си обувките набързо и излезнах от къщата.
Избира него пред мен. Това не много либерално.

-Ейдън! -извиках, понеже го видях.

Приближих се до него и усетих силна болка в ръката.

Олекна ми. Погледнах ръката су и беше в кръв, а Ейдън беше на земята.

-Какво правиш? -чух до болка познат глас.

-Разаснявам нещата. Понеже някой не разбира, какво е и какво не е негово. -отвърнах ядно и тръгнах напред.

Нямах и си на представа къде отивах.

Шибания Ейдън.

34.

Гледна точка на Дарси

-Вие момчетата сте много сложни личности! - съобщих на Зак,който беше станал свидетел на случката със Стеф.
.
-Както и вие. - засмя се леко. - Последвай Стефан, на Ейдън ще му мине. - добави.

. Исках да го прегърна, за да се успокой.

Кимнах и се затичах. Нямам си и на идея какво му стана на Ейдън, после и на Стеф.

Излезнах от къщата и видях как Ейдън се изправя от земята.

- Какво правиш? - викнах към Стеф за да ме забележи. Видях ръката му,която беше разкървавена.

Той да не би да си е загубил ума?

-Разасняавам нещата. Понеже някой не разбира, какво е и какво не е негово. -отвърна ми троснато и тръгна напред.

Притичах до Ейдън и го прегърнах леко.

-Извинявай. -прошепнах и се отделих леко от него. Погледнаг го и забелязах,че имаше кръв по устните. -Трябва да те почистя,хайде. Не знам какво му става на Стеф, беше си наред. -въздъхнах.

-Спокойно. Не се тревожи за мен мъниче. Отиди и намери гаджето си, все пак дойде до Германия заради теб, не го пренебрегвай така. -каза и се усмихна.

Беше прав, но не исках да го оставям така, все пак беше почти

пребит от Стеф. А Стефан не си поплюва.

-Хайде. - бутна ме леко с ръка. Засмях се.

-Щом настояваш. - усмихнах се.

-Искам да ми звъннеш,ако има нещо?- погледна ме .

Кимнах и тръгнах към Стеф. Та той не познава околността.

-Уффф. - въздъхнах.

Разходих се наоколо къде може да се е вдянал?

Разходих се още половин час и никъде не го намерих.

Реших да се връщам в къщата все някога щеше да се прибере.

Седях в стаята на Зак и чаках Стеф, но той не идваше. Започнах да се притеснявам повече за него.

Какво ли прави? Този въпрос не излизаше от главата ми.

Бях се замислила и неусетно заспах.

-Дарси? -чувах шепот, но не исках да се събуждам. -Любов моя, хайде. Моля те. Събуди се. - усетих устни. Не кои а на приятелят ми.

Рязко станах и го бутнах от мен.

-Стефан?

-Дарси....-каза плахо. -Извинявай, аз съм пълен идиот. - промърмори.

-Искам само да ме изслушаш и после ще решиш дали ме искаш тук при теб или не. - двамата въздъхнахме и аз кимнах.

-Държа на теб. Вбесявам се дори когато те гледат, а камо ли когато говорят с теб някакви измислени пубертети, Дарси. Страх ме е,че ще избереш него пред мен. Връзката ни не протече така гладко както искахме спомняш си,нали? -попита ме. Кимнах. Как

да не си спомням. - Но въпреки всичко аз те обичам. Немога без теб. Колкото и да искам да не те притискам не се получава. Да егоист съм, но това е само защото това си ти. Моята Дарси. Ако решиш,че не ме искаш си тръгвам. Чакам те долу.

Стана погледна ме и ме целуна леко.

Искам го. Какво му става. Няма да го зарязвам.

Настигнах го и го прегърнах.

-Обичам те Стефан. Само теб и никой друг.

35.

Месеца мина толкова бързо и вече бях в нас.

Случиха се доста странни неща,който объркаха много животите на всички ни.

Като за начало Ейдън една вечер ми призна,че е влюбен в мен..

" Бяхме се събрали в стаята на Зак и гледахме филм.

Стефан беше заспал, а аз бях превзета от интересния филм,който гледахме.
Усещах погледа на Ейдън по себе си.
Хвърлих му лека усмивка,а той се изчерви.

Той не се изчервяваше.

- Може ли да поговорим?- прошепна.

Кимнах,за да продължи.

- Ако може в другата стая?

Станах с леко нежелание,понеже трябваше да се отделя от мекия диван и да прекъсна филма.

Слезнахме в трапезарията и се облегнах на дивана.

-Слушай,малко ми е трудно да го призная... -замълча за секунда и погледна настрани.

-Хайде, Ейдън. Можеш да ми кажеш всичко, все пак сме приятели,няма от какво да се тревожиш.-наистина,нямаше от какво да се тревожи.

- Точно зариди това,че сме приятели и ти имаш човек до

себе си, ми е малко трудно да ти кажа,но не издържам. Трябва да го кажа,за да ми олекне и знам,че чаках твърде дълго,за да го кажа пред теб,но съм влюбен. -замълча и ме погледна.

-Та това е страхотно, много се радвам за теб,коя е? -попитах а той преглътна тежко.

-Влюбен съм до полуда в теб.Още от мемента, в който те видях...Усмивката ти,гласът ти, всичко в теб ми харесва. -приближаваше се до мен със всяка изминала секунда.

Бях шокирана, не предполагах, че има някакви чувства към мен,че аз съм това момиче.

Докато асимилирах думите му, усетих меките му устни.

С лек уплах започнах да движа своите и Ейдън ме придърпа към себе си.

Докато се усетя се намирахме на дивана.

Може би заради адреналина,който ме връхлетя, когато чух че е влюбен в мен или пък от съжаление продължавах да задълбочавам целувка ни.

- Дарси? - чух Стефан.

Мамка му.

Гласът на приятелят ми ме извади от транса,в който бях попаднала и веднага се отделечих от влюбеното в мен момче.

Как успях да го целуна? Та аз имам приятел.

Огледах се и видях сънения Стефан да слиза по стълбите забил поглед в Ейдън.

-Д-да? - заекнах. Дали ни беше видял?

-Търсех те,любов. - отвърна и ме придърпа към себе си

неотделяйки поглед от Ейдън,всякаш знаейки,че туко що ми бе признал,че е влюбен в мен. "

" - Не предполагах, че си толкова смел,че да признаеш на момичето ми, че имаш някакви чувства към нея. Мислех те за по умен,наистина, но имаш голям късмет,че си тръгваме и само заради Дарси,не си влязъл в болница. - Стефан говореше толкова спокойно на Ейдън, че чак се чудех дали това е истина. "

Признах на Стефан, за положението в което бях попаднала. За радост той го прие почти добре,но се сдоби със счупена ръка.

Имах лек проблем с убеждаването да не прави нищо на Ейдън.

-Дарси, готова ли си? - попита ме Стеф.

Кимнах.

Щяхме да излизаме с приятели.

-Да. -кимнах и станах от твърде удобния креват на Стеф.

- Не мисля, че е добра идея да си така облечена. - прошепна и ме придърпа плътно до себе си.

-Бебе, как мислиш, че трябва да се облека. -попитах с насмешка. - Отиваме на клуб все пак.

- Може и да си останем в нас и да сваля тази червена рокля,как мислиш? - прошепна и захапа леко ухото ми.

-Мисле,че закъсняваме и ако продължиш така ще ми трябва ново бельо. - измрънках.

- Така ли? - завъртя ме с гръб към себе си.

Измрънках.

-Надявам се, че знаеш,че мога да те изчукам тук и сега при това положение. И да гледаме после филм и пак да съм в теб, отново и отново. - говореше бавно и разхождаше ръцете си по цялото ми

тяло или поне здравата. -Цял месец мислех за това и се сдържах понеже бяхме при майка ти, но вече си моя.

- Закъсняваме. - смоталевих и се измъкнах от него.

- А аз съм възбуден, бебе. Не мисля, че трябва да ме оставяш в това състояние.-измрънка.